

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 122

Ple del Parlament

Sessió 60, primera reunió, dimarts 26 de setembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Manifestació de condol per víctimes de les tragèdies ocorregudes al Marroc i a Líbia	3
Debat sobre l'orientació política general del Govern 255-00011/13	4

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 60.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00011/13).
Junta de Portaveus. Substanciació.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades. Comencem aquesta nova sessió plenària.

I, primer de tot, donar la benvinguda a la nova diputada, per part del Grup Parlamentari de la CUP, la senyora Mar Ampurdanès i Gutiérrez. Benvinguda.

I, en primer lloc, també, els faig avinent que una diputada ha delegat el seu vot per aquesta sessió plenària.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

I, malauradament, abans de començar l'ordre del dia he de comunicar-los tres nous feminicidis. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 3 de setembre la Rosa Maria va morir assassinada a Palamós, el 6 de setembre l'Ana va morir assassinada a Reus i el passat 17 de setembre la Laura moria assassinada a Tarragona.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquests tres crims i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci avui en suspendre la sessió del Ple davant de la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I així mateix els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.356 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol per víctimes de les tragèdies ocorregudes al Marroc i a Líbia

També els anuncio en nom de la Mesa que tot seguit i abans de començar amb l'ordre del dia farem un minut de silenci a l'hemicicle en record de les víctimes de les tragèdies ocorregudes al Marroc i a Líbia.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Passem a continuació a l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, que és el debat sobre l'orientació política general del Govern.

Aquest debat es regirà pels articles 154 i 155 del Reglament, d'acord amb la seqüència adoptada per la Junta de Portaveus el passat 20 de setembre.

I, en primer lloc, té la paraula el molt honorable senyor Pere Aragonès i Garcia, president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Molt honorable presidenta del Parlament, membres de la Mesa, conselleres i consellers del Govern, diputades i diputats, senyores i senyors, molt bon dia a totes i a tots. És un honor iniciar un nou debat de política general i dirigir-me a tots vostès per fixar l'horitzó de futur i el treball de present per al nostre país, per a la gent, per a la ciutadania. És un honor dirigir-me a tots vostès de nou per centrar un debat per parlar de Catalunya, del moment que estem vivint, de tots els reptes que tenim per endavant i de com hi estem fent front, sempre amb la voluntat d'avançar, pensant en el present i en el futur de Catalunya.

L'objectiu que em fixo al llarg de la meva exposició és presentar-los com estem transformant el país per fer de Catalunya el millor lloc per viure. Per aquesta raó, els parlaré de la Catalunya dels 8 milions; la Catalunya que està naixent i arribant ara; la Catalunya dels 8 milions de catalanes i catalans; la Catalunya transformadora, emprenedora i que té per objectiu la plena ocupació; la Catalunya que lluita contra el canvi climàtic i impulsa la transició energètica; la Catalunya dels drets de les dones i que treballa per l'erradicació de la violència masclista; la Catalunya oberta i connectada al món; la Catalunya més plural i diversa que mai, la de l'escola pública i de qualitat, la de l'estat del benestar sòlid i al servei de tothom, la de l'habitatge digne; la Catalunya innovadora de l'Alba II, el Barcelona Institute of Science and Technology o el Centre de Teràpies Avançades, entre d'altres; la Catalunya de la plena normalització lingüística; la Catalunya de la llibertat; la Catalunya de la plena sobirania.

És un plaer ser aquí i dirigir-me a tots vostès per parlar-los d'aquesta Catalunya. I, per fer-ho, he preparat una intervenció dividida en quatre blocs que ens han de permetre fer una radiografia força exhaustiva de com entenem el país, de tota la feina que estem fent i com seguirem fent-lo avançar.

En el primer bloc, els parlaré de com entenc aquesta Catalunya dels 8 milions de catalans i catalanes –la que ara descrivia–, de com construïm i donem forma a la nació, de la llengua catalana com el pilar essencial que ens cohesiona i, sobretot, de la necessitat d'avançar a partir de la recerca d'oportunitats, de benestar, de prosperitat, de llibertat, d'avançar a partir de dibuixar un horitzó compartit que identifiqui el camí a transitar col·lectivament.

En el segon bloc, els parlaré de nou de les quatre transformacions que em vaig comprometre a impulsar ara fa poc més de dos anys i mig: la transformació social, la transformació verda, la transformació feminista i la transformació democràtica; uns compromisos de legislatura que expliquen el país que estem construint i que ens situen en l'objectiu de fer més fàcil la vida de la ciutadania, l'horitzó que tothom visqui millor i guanyi qualitat de vida.

En el tercer bloc, em centraré especialment en analitzar departament per departament les polítiques més destacades que estem impulsant i els compromisos que adquirim de cara a aquest curs polític.

I, finalment, en el quart i últim bloc, abordaré el conflicte de sobirania amb l'Estat. Ho faré partint del context actual, amb un intent d'investidura del candidat del Partit Popular i candidat de VOX, en aquesta investidura, que tot apunta que serà fallida i que donarà peu a un altre candidat, el candidat del Partit Socialista a l'Estat, a

intentar recollir els suports necessaris per ser investit de nou president del Govern a Espanya.

En aquest marc, Catalunya és i serà decisiva. Catalunya té la clau de la governabilitat de l'Estat i s'ha d'utilitzar. Catalunya va frenar la dreta i l'extrema dreta a les eleccions de final de juliol i per això aquesta setmana el senyor Núñez Feijóo fracassarà; perquè Catalunya l'ha derrotat. Feijóo fracassarà perquè Catalunya l'ha derrotat. I aquí la resta de candidats, i en especial, doncs, el candidat Pedro Sánchez, ha de prendre nota. No n'hi ha prou amb presentar-se amb l'espantall del retorn de la dreta i de l'extrema dreta; cal moure's amb valentia i decisió.

Sabem que l'amnistia no només és necessària, sinó que serà una realitat. Deien que era impossible, però passarà. És inevitable. Però amb l'amnistia no n'hi ha prou per resoldre el conflicte amb l'Estat. L'amnistia no és el punt final, és el punt de partida per deixar de mirar què ha passat en els darrers deu anys i començar a parlar de què ha de passar en el futur.

I aquí vull deixar molt clar que, amb l'amnistia en camí, ha arribat l'hora d'obrir pas perquè Catalunya decideixi el seu futur. La legislatura que ara comença a l'Estat, la legislatura 2023-2027, només es pot entendre com la que permeti a Catalunya fixar les condicions per votar.

Des del 2012, el Parlament ha instat l'Estat a una negociació per poder votar sobre el futur polític com a nació. Ara tenim l'oportunitat d'obrir i entrar en aquesta negociació amb la feina feta dels darrers anys i amb la conjuntura d'avui. El nostre deure és aprofitar l'oportunitat. (*Aplaudiments.*)

Com a president de Catalunya estic preparat i no escatimaré esforços per tirar endavant la resolució del conflicte de sobirania amb l'Estat. I la resolució del conflicte passa perquè Catalunya voti. Si en algun moment hem tingut la força per fer-ho possible és ara. Els grups independentistes al Congrés dels Diputats, a Madrid, tenen a les mans el primer pas perquè sigui possible; tenen la clau de la governabilitat de l'Estat, i cal utilitzar-la per aconseguir de Pedro Sánchez el compromís que Catalunya voti.

Aquesta és la nova fase de negociació que hem d'obrir, al meu entendre. Ras i curt: amnistia i autodeterminació, democràcia i llibertat. De la mateixa manera que l'amnistia ens deien que era impossible i avui ja no ho és, cal obrir la següent carpeta d'allò que ens han dit «els impossibles». Cal un compromís ferm que al llarg de la propera legislatura treballarem –la de l'Estat– per trobar, acordar la via perquè la ciutadania de Catalunya decideixi el seu futur; cal que el proper Govern de l'Estat obri aquesta porta, i cal que el candidat Sánchez en prengui nota. Hi entraré amb més detall al llarg de la meva intervenció, i especialment al final, però seria un greu error no aprofitar la força que ens han donat les urnes, aprofitar-ho des de la màxima unitat per assentar les bases que ens han de permetre resoldre de forma definitiva el conflicte de sobirania amb l'Estat.

I a partir d'aquí, començo amb el primer bloc, amb la idea de país, amb la descripció d'aquesta Catalunya que en les properes setmanes i pocs mesos arribarà als 8 milions de ciutadans i ciutadanes.

Com tot debat de política general, tindrem l'oportunitat de parlar, de debatre, d'arribar a acords, n'estic convençut, i també de mostrar les legítimes discrepàncies sobre l'anàlisi de la situació que viu el país, sobre les urgències que cal atendre, sobre els reptes que cal abordar, sobre grans qüestions que encara resten pendents de resoldre. Aquest debat servirà per fixar-nos objectius i determinar la millor manera de donar-hi resposta.

Però un debat de política general és molt més que un ple ordinari del Parlament, quan hi ha la sessió de control al Govern, i com fem front a qüestions moltes vegades de caràcter immediat. Un debat de política general ens ha de servir per reflexionar sobre el país que tenim, sobre com ens entenem, sobre què defineix aquest «nosaltres» que és Catalunya, sobre cap a on anem i sobre el futur del nostre país. I és bo

fer-ho perquè aquest «nosaltres» no és immutable, no és un element impertorbable que es manté estable al llarg del temps. Té arrels, són profundes, són sòlides, però cada nova branca és diferent, i més si tenim la capacitat –i diria també la necessitat– de sumar empelts que fan l'arbre més fort i més pròsper.

Per fer-ho us parlaré de la Catalunya dels 8 milions i la nació cívica que hem de construir cada dia, de la llengua com a pilar essencial de la Catalunya més plural i diversa que haurà existit mai a la història. I us parlaré de la nació que es construeix, sobretot, i s'enforteix i es cohesiona a partir de la recerca d'oportunitats com una nació d'oportunitats per tothom, de la recerca de benestar i prosperitat, de la recerca de llibertat, de la recerca, en definitiva, d'un futur compartit.

Avui estem veient arribar la generació que viurà, que viurem, tots plegats, en la Catalunya dels 8 milions. I és del tot pertinent preguntar-nos sobre el futur del país, com deia abans, sobre aquest «nosaltres» que és Catalunya. És especialment necessari fer aquesta reflexió en moments on conflueixen grans canvis a nivell global que de forma inevitable estan transformant el país: el canvi climàtic, el canvi tecnològic i la digitalització, el canvi demogràfic, la transició energètica. Canvis marcats també per una nova conjuntura internacional on la superació de la crisi de la covid no va anar acompanyada, no ha anat acompanyada d'aquell canvi de l'escala de valors i del comportament de les persones i de la societat que molts auguràvem o, fins i tot, podríem dir, sobretot desitjàvem. I sobretot un canvi de conjuntura internacional on la guerra provocada per la invasió russa d'Ucraïna està sacsejant el projecte europeu amb conseqüències geopolítiques, econòmiques i socials que també tenen un impacte sobre la societat catalana.

Segur que me n'han sentit parlar infinitat de vegades en aquest mateix hemicle, i ho he fet perquè davant d'aquesta conjuntura, davant d'aquesta situació, davant d'aquests reptes i transformacions, nosaltres no som mers espectadors; ens toca prendre decisions, decidir quin país volem i actuar en conseqüència. Ho hem de fer mirant endavant i pensant quin llegat volem deixar a la generació que està naixent ara, la generació d'aquesta Catalunya dels 8 milions. Ho hem de fer pensant en el futur que volem construir des d'una idea compartida de nació, una idea compartida d'aquest «nosaltres» i el conjunt de consensos que ens cohesionen i expliquen qui som.

En el debat d'investidura d'ara fa poc més de dos anys i mig, vaig tenir l'oportunitat d'explicar a fons la meua manera d'entendre el país i, des que soc president de la Generalitat, no he fet res més que reafirmar-me en aquesta idea: una idea de Catalunya que parteix de la concepció republicana, de la concepció cívica de la nació; d'una nació en constant evolució, que es construeix permanentment, que es construeix dia a dia, maó a maó, amb les aportacions de totes les persones que decidim lliurement formar-ne part. Sempre he defensat que Catalunya és la seva gent. Aquesta és la meua manera d'entendre el país: la nació és la gent que ha decidit fer casa seva aquesta petita part del món que és Catalunya.

Avui som a les portes de la Catalunya dels 8 milions, la Catalunya més diversa, la més orgullosa de ser com és, la més oberta al món, la que es vol més avançada i més dinàmica, la més emprenedora, la que pensa en gran i la que es vol més justa, més verda, més feminista, més pròspera i plenament lliure. Avui aquesta idea dessacralitzada –si m'ho permeten dir així– de la nació ha de prendre força. La Catalunya cívica, la nació de l'acció, la que no mira l'origen, sinó el futur que conjuntament volem construir. La nació cívica, la nació projecte, contraposada a l'ultranacionalisme espanyol de la nació d'imposició que es manifestava diumenge a Madrid. Un ultranacionalisme espanyol (*aplaudiments*)..., un ultranacionalisme espanyol avui desacomplexat de la mà del discurs excloent de l'extrema dreta present també en aquest Parlament, que s'alimenta de les desigualtats socials i que viu de fracturar la societat entre bons i dolents.

Davant d'aquest ultranacionalisme hi ha la idea..., hi ha la Catalunya que s'enorgulleix de ser un país d'acollida, que ens enorgullim de la capacitat d'empeltar noves

mirades, nous accents. La Catalunya sencera, orgullosa de la seva gent, de *tota* la seva gent, orgullosa del potencial que tenim com a país i de l'emprenedoria col·lectiva. Som una nació amb uns fonaments sòlids, començant pel català, una llengua que esdevé peça essencial a l'hora de relligar i de cohesionar la nació. Per això hi ha a qui li molesta el català a l'escola. Una llengua amb una força explicativa increïble. Per això hi ha a qui li molesta que es normalitzi l'ús del català a les institucions de l'Estat i d'Europa, perquè és un pas cabdal, històric, cap al ple reconeixement nacional de Catalunya.

El català és una llengua de cohesió, plena de vitalitat, però també és una llengua que veu com el seu ús social recula, i això ens ha de fer sonar totes les alarmes. Mai com ara, mai com ara en tota la història, tantes persones havien après el català a l'escola; mai com ara, en tota la història del nostre país, hi havia hagut tantes persones que coneixien la llengua catalana, que l'entenien, que la parlen, que l'escriuen. Però, per contra, és evident que hi ha un retrocés de l'ús social del català als carrers i en molts àmbits on s'havien fet passos importantíssims en la seva normalització. I si això passa, si el català recula, és pels atacs que pateix.

Però també ho és perquè durant molt de temps, col·lectivament, hem donat la situació de la llengua per garantida, i no s'han actualitzat les lleis i les polítiques per promoure-la. Durant temps no s'ha cuidat –no hem cuidat– la llengua com calia. I avui, quan més la necessitem, quan més la necessitem per relligar la pluralitat i diversitat de la societat catalana, en notem les conseqüències; per això, quan ens interroguem sobre aquest «nosaltres», que és Catalunya, hem de parlar de la llengua i el paper que li reservem en la construcció de la nació compartida, d'aquest «nosaltres» compartit.

El meu punt de partida és clar: la llengua catalana és i ha de seguir sent el pilar de la nació compartida. Per això hem de redoblar tots els esforços per trencar la tendència i que el català torni a guanyar presència en tots els àmbits de la societat, reforçant el seu paper d'ascensor social; que s'obri nous espais en els àmbits de la comunicació i que avanci cap a la plena normalització –en parlaré més endavant, quan detalli les accions del curs polític que ara iniciem–, però, sense cap mena de dubte, avançar de nou cap a la plena normalització del català és un dels grans reptes que tenim com a país i que ens exigeix a totes i a tots la màxima implicació.

Però és evident que la nació no s'explica només a partir de la vitalitat de la llengua catalana –aquesta seria una visió massa reduccionista del país. La Catalunya dels 8 milions, com abans la Catalunya del «Som 6 milions», s'explica sobretot per la voluntat col·lectiva de la ciutadania de construir conjuntament un futur compartit, a partir de la recerca d'un futur millor. Aquesta és una de les idees que potser no recollirà cap titular de premsa, però que per mi té més significat i importància, sobretot clau, en el futur de la nació, el futur dels 8 milions de catalans, catalanes i tots els que vindran.

Serem nació mentre tinguem la capacitat d'oferir a la ciutadania un horitzó compartit de més oportunitats, més benestar, més prosperitat i més llibertat; d'oferir a la ciutadania un projecte que busqui construir un futur millor per a tothom. De la mateixa manera que ens cohesionem sense tenir en compte l'origen de la ciutadania, sinó on volem arribar caminant conjuntament. La nació es construeix mirant al futur en lloc del passat. (*Aplaudiments.*) I, quan parlo d'oportunitats, de benestar, de prosperitat i llibertat, parlo d'oportunitats, de benestar i de prosperitat per a tothom i a tot arreu, per a la Catalunya sencera.

La nació la construïm amb l'ambició de fer de Catalunya el millor lloc per viure. El que ens uneix i identifica és aquesta voluntat de progrés col·lectiu, el qual explica que molts vulguem reforçar les institucions catalanes, que molts reivindicuem la sobirania de Catalunya i que cada dia siguem més els que defensem que la llibertat que ens donaria la independència del país és la millor manera que el benestar, les oportunitats i la prosperitat arribin a tothom.

Per això el meu compromís, des del primer dia, és treballar pel benestar de la ciutadania, per generar noves oportunitats arreu, per l'avenç del nostre teixit productiu, per tal que generi prosperitat i que aquesta sigui compartida, i és fer possible la plena llibertat de Catalunya com la millor manera que tenim per seguir fent més fàcil la vida de la gent. Estic convençut que aquesta és la millor manera de construir nació, de reforçar-la, de projectar-la cap al futur. És la millor manera de dibuixar un futur compartit per a la Catalunya sencera.

Tenint en compte tot això, és fonamental preguntar-nos on som avui. No parlo en termes de resolució del conflicte de sobirania amb l'Estat, que hi entraré més endavant, a la part final del discurs, com deia, doncs, a l'inici, quan exposi l'avenç que significa fer possible l'amnistia per portar a terme una negociació amb l'Estat en peu d'igualtat, i quan expliqui la necessitat que la propera legislatura de l'Estat serveixi per establir les bases de com la ciutadania de Catalunya ha de decidir democràticament sobre la independència del país; ara parlo en termes de quotidianitat, socials i econòmics, més enllà de la dimensió política. Si Catalunya és la seva gent, el nostre principal objectiu és la millora de la vida quotidiana de la ciutadania, atendre les seves pors, donar resposta als seus neguits, i afrontar i donar sortida a les seves expectatives, il·lusions i projectes de vida.

Des d'aquest punt de vista, si mirem les principals dades econòmiques, crec que podem estar molt satisfets i que el balanç és molt positiu. I ho dic sense triomfalismes, perquè és evident que a nivell global s'està produint un alentiment de l'economia. Però és especialment significatiu que, en un context difícil com aquest, l'economia catalana hi arribi forta. La conjuntura global no la triem, però com l'afrontem sí que en part depèn de nosaltres i, per tant, l'economia catalana va bé, i hem de posar en valor que cada any estem batent rècords d'inversions i d'exportacions. Tenim un molt bon ecosistema de sectors econòmics emergents, especialment en l'àmbit de la recerca i el coneixement. Catalunya pot presentar al món un mapa d'actius i d'oportunitats de creixement i de negoci més atractius d'Europa i, sobretot, estem creant ocupació com mai abans. I no és casualitat, és fruit de decisions i feina ben feta.

Aquest conjunt de dades, que són positives, sense cap mena de dubte demostren la solidesa i el potencial de l'economia catalana i han d'alimentar la nostra confiança i optimisme en la societat, en l'economia, en el país i en les institucions. Però si ens limitéssim només a mirar les dades, tindríem una imatge parcial del país, sobretot si miréssim només aquestes dades positives que acabo de compartir, i tindríem una imatge parcial del país, si volem analitzar-lo en termes de benestar, d'oportunitats i prosperitat.

En el darrer any, molts catalans i catalanes han vist com ha augmentat considerablement el que els costa la hipoteca cada mes, amb pujades històriques de l'euríbor, com la d'aquest setembre, en què es fixa aquest índex en un 4,2 per cent; el preu dels combustibles va tornar a créixer un 6,7 per cent aquest any, i si mirem la compra ordinària d'una família, veurem com el preu dels aliments només en l'últim any és un 9,5 per cent més car, amb pujades molt rellevants en productes bàsics, com l'oli, l'arròs, la carn de porc, la llet, l'aigua, els productes lactis, cereals, llegums o les hortalisses fresques.

El cost de la vida s'ha disparat i aquesta és la realitat. I això va en detriment dels sectors més vulnerables de la societat; de la majoria de famílies del país, també; de treballadors i treballadores que estan veient com els ingressos que obtenen del seu salari no creixen al mateix ritme que les despeses, que se'ls ha encarat massa el cost de la vida. I això, sense cap mena de dubte, és un fre per al progrés del país.

Com a país, com a nació, hem de poder oferir una resposta a la ciutadania, a *tota* la ciutadania. En aquells àmbits on tenim competències ho hem fet i ho estem fent, per exemple, sent pioners en la regulació del preu del lloguer, on hem xocat de nou amb l'Estat, i en el que és una clara mostra de que massa vegades actuem amb les mans lligades a l'esquena. Ho hem fet en l'àmbit del lloguer, també arribant a

acords, i ho hem de poder fer en l'àmbit de la pèrdua de poder adquisitiu de treballadors i treballadores. I ho farem des de la mà, amb la mà, dels agents socials i econòmics, treballant des del diàleg social i la concertació. Ho vam fer amb el pressupost 2023 i ho tornarem a fer. Hem d'estudiar totes les opcions, totes les alternatives. Serà el gran repte d'aquest curs polític dedicar-hi tots els esforços per fer-ho possible.

Un país que es vol modern i avançat, pròsper, dinàmic, ambiciós, un país que pensa en gran, és un país on la ciutadania que treballa ha de poder viure dignament i amb tranquil·litat amb el seu salari. Donar una resposta de país a la pèrdua de poder adquisitiu de la ciutadania, com deia, ha de ser un dels grans objectius d'aquest curs polític. Calen mesures que vagin encaminades a oferir oportunitats, a generar un horitzó de benestar i prosperitat, a millorar la vida de la ciutadania. Com més millorem la vida de la gent, sense cap mena de dubte, més enfortim la nació.

Enfortir la nació. Construir espais de sobirania i de llibertat. Reforçar tots els pilars que han portat Catalunya al que és avui i fer-ho amb tota l'ambició transformadora, fer-ho pensant en la Catalunya dels 8 milions de catalans i catalanes i tots els reptes que comporta. Aquesta és la meva idea de país i aquesta és la feina que està fent el Govern de la Generalitat des del maig del 2021: impulsar canvis de fons que feia temps que el país necessitava i que hem sintetitzat de la mà de quatre banderes, de quatre transformacions. I aquest és el segon bloc del discurs després de presentar la meva idea de país: com estan evolucionant la transformació social, verda, feminista i democràtica.

Totes estan en marxa, totes comencen a portar fruits i totes les continuarem impulsant amb la il·lusió i l'ambició del primer dia. El punt de partida, a dia d'avui, és bo: estem a l'entorn del seixanta per cent d'execució del pla de govern, aproximadament el mateix percentatge temporal que portem de legislatura, especialment en l'àmbit del Govern.

Hem arribat aquí gràcies a la bona feina d'absolutament tots els consellers i conselleres que formen el Govern o que n'han format part al llarg d'aquests gairebé dos anys i mig. Agraeixo a tots i a totes elles les seves aportacions i, sobretot, el seu compromís. El balanç que podem fer avui, però, és parcial; l'avaluació definitiva la farem quan toca, al febrer de 2025, quan s'esgoti la legislatura. Però malgrat que la feina no està acabada, sí que hi ha àmbits on es nota, es viu, l'empenta transformadora del Govern, que permeten veure l'impacte de les transformacions que estem impulsant i el canvi de paradigma que hi ha darrere. En posaré alguns exemples, per exemple, parlant d'ocupació. Aquesta és una de les dades que més orgull i satisfacció em generen. Estem en xifres històriques d'ocupació, amb 3,75 milions d'afiliacions a la seguretat social. Mai hi havia hagut tantes persones treballant a Catalunya com ara. Feia molts anys que no teníem un percentatge tan baix de desocupats, una taxa del 8,4 per cent a l'atur. Ens hem de situar abans de la crisi del 2007 per veure unes xifres com aquestes.

La transformació social passa per molts àmbits, però és evident que una de les prioritats era intervenir, era acompanyar, era millorar el mercat laboral i començar a transformar els problemes estructurals que té i que ens tracen el camí que queda per recórrer cap a la plena ocupació.

La Catalunya dels 8 milions ha de ser també la Catalunya de la plena ocupació. Vam començar la legislatura amb un pla de xoc contra l'atur, dotat amb 917 milions d'euros. Es focalitzava –i es continua focalitzant– especialment en aquells col·lectius que més dificultats tenen per trobar feina estable: joves, dones, majors de quaranta-cinc anys i aturats de llarga durada. I ens n'estem sortint.

Com explicaré més endavant, continuarem en aquest camí, potenciant i transformant el Servei d'Ocupació de Catalunya. Més ocupació que mai i més estat del benestar que mai. Fer de Catalunya el millor lloc per viure passa per reforçar tots els serveis públics del país.

Els que ens atenen els set dies de la setmana, les vint-i-quatre hores del dia, els que treballen per l'equitat i la igualtat d'oportunitats, els que ens acompanyen i ofereixen seguretat i tranquil·litat en moments de dificultats.

El principal actiu que tenim en aquest àmbit és el conjunt de servidors i servidores públiques, la vessant més humana del sistema. I, per això, el Govern de la Generalitat està fent un esforç sense precedents per reforçar els serveis públics amb més metges, més infermeres, més mestres i més mossos i mosses que mai per donar servei a la Catalunya dels 8 milions.

Des de l'inici de la legislatura, hem incorporat més de set mil mestres i professors i estabilitzat més de 27.000 docents interins. Hem incorporat vint mil professionals de l'àmbit de la salut des de l'inici de la pandèmia, en tots els seus rols professionals, i, des de l'inici de legislatura, hem convocat 1.690 places d'agents dels Mossos d'Esquadra. I aquest és el camí. Aquesta és la via per reforçar l'estat del benestar.

I finalment, un últim exemple de com estem impulsant la transformació social: la política d'habitatge. Aquí, el canvi de paradigma és absolut, i vull subratllar que especialment en aquest darrer any.

Mai abans la Generalitat havia tingut una política d'habitatge tan ambiciosa. Mai abans s'havien fet passes tan decidides com ara per limitar el preu del lloguer per llei, o s'havia impulsat com fins ara la promoció d'habitatges de lloguer social.

Fins al 2026, incorporarem deu mil nous pisos de lloguer social, un divuit per cent més que el parc actual, a través de diferents formes, que van des de la promoció directa a, si cal, l'expropiació de pisos desocupats a grans tenidors.

Més ocupació que mai, més servidors públics que mai i més habitatge públic que mai. *(Aplaudiments.)*

La transformació social està en marxa, i el mateix podem dir de la transformació verda. Més endavant parlaré específicament del canvi climàtic i molt específicament de la sequera.

Ara només vull fer un apunt sobre la transició energètica que estem impulsant amb l'orgull de la feina feta, la que estem fent i la que farem, i de com estem recuperant el temps perdut durant anys.

Durant molt de temps se'ns ha assenyalat, a les institucions de Catalunya, perquè el nostre país anava endarrerit en l'àmbit de les energies renovables. I és cert, anàvem endarrerits i no estàvem traient profit de tota l'energia neta que com a país podem produir.

Hem heretat una situació no desitjada, però lluny de conformar-nos-hi i buscar excuses, hem pres decisions, i ho hem fet amb valentia. Ho hem fet treballant per construir consensos, comptant amb tothom. I avui l'avenç de l'energia renovable a Catalunya és del tot inqüestionable i encara queda camí per recórrer.

Quan va començar aquesta legislatura, el maig del 2021, i comptant els deu anys anteriors, a Catalunya s'havia autoritzat la instal·lació de nou megawatts renovables. Nou megawatts, entre solar i eòlica. Nou megawatts en deu anys. I fins aquest juliol, amb poc més de dos anys de govern, hem autoritzat la instal·lació de 1.500 megawatts d'energia renovable, que és l'equivalent al consum anual de 750.000 llars catalanes. De 9 a 1.500. *(Aplaudiments.)*

Avui tenim 1.500 megawatts autoritzats i acabarem la legislatura havent autoritzat més de 3.000 megawatts d'energia neta i produïda a Catalunya. El canvi de paradigma és evident, clar i sense precedents. La Catalunya dels 8 milions és la Catalunya de la transició energètica, la que està transformant també la fisonomia de les teulades amb la instal·lació de plaques fotovoltaïques.

Una autèntica revolució que estem impulsant des del Govern i que seguirem impulsant amb el desplegament de l'energètica pública, que esdevindrà comercialitzadora i gestionarà les primeres hidroelèctriques, que seguirem impulsant amb el foment de les comunitats energètiques, amb el suport a les instal·lacions d'autoconsum fotovoltaic i amb la instal·lació de plaques solars a totes les cobertes dels edifi-

cis públics per produir nosaltres mateixos l'energia que consumeix la Generalitat de Catalunya.

Transformació social, transformació verda i transformació feminista. I aquí el canvi també és notable, i en podem trobar molts exemples. Des de la incorporació massiva de dones al Cos de Mossos d'Esquadra fins a l'impuls de l'esport femení. La Catalunya dels 8 milions serà la Catalunya dels drets de les dones. I ho serà, per exemple, gràcies a l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, que, entre d'altres, garanteix, avui, el dret de les dones a escollir el mètode d'interrupció voluntària de l'embaràs a tot el país (*aplaudiments*) o estableix un règim de flexibilitat horària a l'Administració pública per menstruació o menopausa amb afectació a la salut, o el permís de tres dies per dol gestacional als treballadors públics. Una mesura pionera, que només existia fins ara a Nova Zelanda i que serveix per trencar el silenci i l'estigma d'un dol que afecta moltíssimes famílies.

L'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius és clau. Som referents reconeguts a nivell internacional en aquest àmbit. Estem treballant per un canvi de paradigma sense precedents, i ens en sentim molt i molt orgullosos i orgulloses. Amb valentia, amb atreviment. Trencant tabús quan és necessari. Com per exemple, continuant avançant amb l'educació sexual integral a les escoles. Una proposta i unes mesures que poden espantar els més conservadors, però que són del tot necessàries i imprescindibles davant de realitats tan evidents i tan preocupants com l'accés fàcil, massiu i continuat de molts dels nostres infants i adolescents a la pornografia, que ha esdevingut en molts casos l'única eina d'educació sexual que tenen. Doncs, a l'escola hi haurà educació sexual integral.

Davant d'aquesta situació, la Generalitat pren decisions, i no fa com altres administracions amb més capacitat reguladora sobre xarxes socials i plataformes digitals i que de moment es queden amb els braços plegats.

Des que el republicanisme decideix la política educativa d'aquest país, la introducció del programa Coeduca't a les escoles va ser un punt d'inflexió. I estem anant encara més enllà amb l'impuls d'un pla de drets sexuals i reproductius als centres escolars, i una estratègia per a la coeducació i la igualtat de gènere en l'àmbit educatiu. Hem incorporat en els nous decrets, a l'educació infantil i l'educació obligatòria, l'educació sexual integral com a matèria curricular. S'ha creat la figura de coeducació, convivència i benestar, amb personal adscrit a aquesta figura als centres educatius, perquè cada centre en coordini adequadament la seva implantació. I s'estan dissenyant els materials sobre educació sexual amb continguts ajustats a cada edat, com no pot ser d'una altra manera. Amb aquest nou model volem arribar a tots els infants i joves del sistema educatiu. Però volem arribar també a les famílies. I volem fer-ho amb una mirada oberta, diversa, rigorosa i respectuosa. Perquè tots els infants i adolescents tinguin les eines i els coneixements per aproximar-se a la sexualitat de forma positiva.

I, finalment, sobre la transformació democràtica: vull posar especialment en valor com estem reforçant la xarxa de delegacions de la Generalitat a l'exterior, perquè el nostre món és el món. Una xarxa que constata que som un país obert al món i que volem prendre part de les respostes als grans reptes globals, que reforça les relacions internacionals de la Generalitat i, al mateix temps, que ens facilita aprofitar totes les oportunitats que al món hi ha per al progrés del nostre país.

En el que portem de mandat s'han creat les delegacions a Brasil, Andorra, Àfrica Meridional, Corea del Sud, Japó i estats andins, configurant una xarxa de vint-i-una delegacions que assegurin la presència institucional de Catalunya a setanta-dos països de tot el món i reforcen l'actuació internacional de la Generalitat, per buscar, per trobar, per aconseguir oportunitats per a Catalunya, per defensar els nostres interessos arreu del món. La Catalunya dels 8 milions és la més plural i diversa que ha existit mai, i és alhora, i serà, la més oberta i la més connectada amb el món.

La transformació social, verda, feminista i democràtica està en marxa, i l'estem impulsant estenent la mà a tothom, parlant amb tothom, amb tots els actors implicats, amb els diferents grups representats en aquest Parlament, amb els agents socials i econòmics, amb la pròpia societat civil. I ho hem fet construint consensos. Construir consensos és la forma més sòlida d'avançar i de promoure canvis que siguin de fons, que perdurin, que calin. Per això, malgrat governar en minoria des de l'inici de legislatura i fer-ho de forma més accentuada des d'aviat farà un any, estem tirant endavant els grans projectes de país. Estan en marxa, des de la llei de la ciència a la renovació i enfortiment del consens lingüístic davant dels atacs a l'escola en català, passant per mesures per combatre la sequera o la creació de la comarca del Lluçanès. És una dinàmica bona i positiva: arribar a acords, negociar, transaccionar; avantposar sempre els interessos de la ciutadania i del país.

A totes i a tots els que som aquí, a tots i a totes els diputats i diputades dels grups parlamentaris que han fet possible aquestes mesures, com els pressupostos i la inversió també, gràcies a tots ells. Gràcies per actuar amb aquesta actitud, amb aquesta manera de fer, per tirar endavant tots els projectes de llei que hi ha en tràmit parlamentari i els que entrarem al llarg d'aquest any. Gràcies també a la predisposició a construir consensos, vam ser capaços d'aprovar el pressupost 2023.

Un molt bon pressupost, que recull per primera vegada en un pressupost –per primera vegada– el suport de patronals i sindicats en el marc del diàleg social. Una bona pràctica, que hem de treballar per donar-hi continuïtat.

Un pressupost que compta també amb el suport de la Taula del Tercer Sector. Un pressupost que, entre altres mesures, ha suposat l'actualització, després de deu anys, de l'índex de renda de suficiència de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Un índex que, probablement, per als ciutadans que ens escoltin, els costarà identificar què és, però és l'índex que fixa el llindar d'ingressos a partir del qual es pot accedir a moltíssimes ajudes de la Generalitat, i que també serveix per computar la quantia d'aquestes ajudes. Haver-lo tingut congelat durant deu anys ha suposat que moltíssimes famílies i llars no haguessin accedit a unes ajudes a les que els n'hauríem d'haver garantit el dret. Hem tingut l'oportunitat de fer-ho i ho hem fet. A tothom que ho ha fet possible, moltes gràcies. És la mesura social de més transcendència que s'ha adoptat els últims anys, per l'impacte que té sobre el conjunt d'ajudes de la Generalitat. Més ciutadans hi podran accedir amb millors ajudes. Des de beques menjador fins a les ajudes per a habitatge social.

De la mateixa manera, l'aprovació del pressupost va ser fruit d'un acord amb diferents grups parlamentaris. Un acord que, com no pot ser d'una altra manera, s'està complint. Les mesures s'estan implementant. A dia d'avui, de les 461 mesures que inclouen els acords de pressupostos, 371 estan en curs, vuitanta-vuit d'elles ja finalitzades. Aquestes darreres, majoritàriament dels àmbits de societat del coneixement, educació i formació professional, drets socials, model productiu i cultura. I si tenim en compte que el pressupost va entrar en vigor al mes de març i avui som al mes de setembre, en sis mesos portem un bon ritme de compliment dels acords. Complim i complirem els acords i els compromisos. I ho farem perquè l'acord de pressupostos del 2023 és un molt bon acord per al país, un acord que va rebre un ampli suport en aquest Parlament; i estic convençut que hagués pogut sumar encara més vots favorables.

Amb aquesta mentalitat, el Govern treballa amb el pressupost 2024, un pressupost que sigui el màxim d'útil per a la ciutadania, que contribueixi a impulsar el teixit productiu del país, que reculli les aportacions dels principals agents socials i que rebi el suport d'una àmplia majoria d'aquest Parlament.

Però no ens enganyem, el gran repte que tenim, de cara al proper pressupost, és augmentar els recursos totals disponibles per part de la Generalitat. I això passa també, i sobretot, per corregir el dèficit fiscal crònic que pateix el país. El Departament d'Economia i Hisenda n'acaba d'actualitzar el càlcul, per als anys 2020 i 2021,

i el resultat és vergonyós: 22.000 milions d'euros que van a l'Estat en forma d'impostos i no tornen a Catalunya en forma de serveis o transferències. La xifra, també aquesta, malauradament, la més alta de la història. És un maltractament que cal resoldre, que cal revertir; va en detriment de les oportunitats de les nostres empreses; va en detriment dels hospitals, de les escoles, dels serveis socials bàsics, de la prosperitat del país i del benestar de la ciutadania.

Al principi de la meua intervenció us parlava de la preocupació per la pèrdua de poder adquisitiu de la ciutadania, i una de les dificultats que tenim per acompanyar la ciutadania davant d'aquesta situació és evident que és el dèficit fiscal. Us parlava de com no podem acompanyar la ciutadania davant de l'augment de les hipoteques o el preu de la compra setmanal. I si no podem acompanyar millor la ciutadania en aquests moments és, en bona part, per la manca de recursos, uns recursos que el nostre sistema econòmic..., que les bases fiscals del país produeixen, però que van a l'Estat i no tornen. No repercuteixen en el benestar dels catalans i catalanes.

I no és un fet nou. És un fet històric, estructural, denunciat i patit per tots els consellers i conselleres d'Economia des de fa dècades, de tots els colors polítics. Un fet que s'agreuja cada any i que cal corregir sense més dilació. *(Aplaudiments.)*

He començat fent una exposició de la meua idea de país, marcada per la convicció cívica de la nació, i he fet una síntesi de l'agenda transformadora del Govern; de com avança en la transformació social, verda, feminista i democràtica; dels grans canvis que s'estan produint i de l'acció legislativa de l'últim any. Una síntesi de com anem donant forma a la Catalunya dels 8 milions i que em dona pas a obrir el tercer bloc d'aquesta intervenció i centrar-me en les principals tasques fetes per cada departament i, especialment, en identificar els projectes i les mesures més destacades que ens comprometem a implementar en aquest curs polític.

I començo pel Departament de la Presidència, que és el departament que coordina les diferents conselleries del Govern, que fa funcionar la maquinària de la Generalitat amb tota la seva complexitat i es responsabilitza de projectes transversals, projectes estratègics, com la formació professional, el pacte nacional de salut mental i benestar emocional o el pacte nacional per a l'erradicació de l'amiant, en el marc del qual hem destinat 50 milions d'euros a substituir teulades d'amiant per teulades amb plaques solars i que en els propers mesos veurà com cristal·litzar, amb l'entrada al Parlament del projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant a Catalunya.

De cara al curs 2023-2024, des del Departament de Presidència, ens hem fixat l'objectiu de completar el desplegament de la fibra òptica arreu del país i garantir l'accés universal a la xarxa com un nou dret de ciutadania més. Estem parlant d'un accés universal, a tothom i a tot arreu, perquè tothom i el conjunt del país puguin gaudir de les mateixes oportunitats, perquè ningú es vegi exclòs i ningú es quedi enrere; ningú, independentment del barri, del poble, de la comarca on visqui, i perquè totes les empreses guanyin competitivitat, totes i a tot arreu del país.

A l'inici de la legislatura, maig de 2021, la xarxa pública de fibra òptica era present a 223 municipis i 334 polígons industrials, facilitant la cobertura a més de 5 milions d'habitants al llarg de 3.224 quilòmetres de traçat. Avui la xarxa disponible té un abast de 5.112 quilòmetres i és present a 463 municipis i 666 polígons industrials.

En dos anys..., repeteixo les dades, en dos anys de 3.224 quilòmetres a 5.112, de 223 municipis a 463, de 334 polígons industrials a 666. Estem parlant del 48,89 per cent dels municipis de Catalunya, que acullen el 91,98 per cent dels seus habitants. El salt és espectacular i l'objectiu és acabar aquest any fent arribar la xarxa pública de fibra òptica a cent cinquanta municipis més i assolir els set mil quilòmetres de fibra. Entre el 2023 i 2024 connectarem el noranta-vuit per cent de la població catalana i farem un gran salt endavant cap a la plena digitalització del país. Aquesta també és la Catalunya dels 8 milions *(aplaudiments)*, la Catalunya plenament connectada, la Catalunya plenament digital.

En segon lloc, el Departament de la Presidència seguirà impulsant la pràctica esportiva, desplegant l'acord de millora i modernització de les instal·lacions i equips esportius de Catalunya, amb una línia d'ajuts de 200 milions d'euros en els propers anys, destinada fonamentalment als ajuntaments. I molt especialment, seguirem impulsant l'esport femení.

Tinguem-ho clar, com hem dit des del primer dia, aquesta és la legislatura de l'esport femení, i això vol dir visualitzar-lo, trencar barreres i estereotips i promoure noves referents, com s'ha anat fent al llarg d'aquests dos anys.

A partir d'aquest novembre comptarem amb una nova eina: el pla d'impuls de l'esport femení a Catalunya, fruit d'un diagnòstic acurat d'on som i els canvis que cal promoure per avançar en la igualtat entre homes i dones en l'àmbit esportiu, posar fi al sexisme i a la discriminació. Ara és un molt bon moment per fer canvis. La societat està més conscienciada que mai, està preparada i, sobretot, ho demana.

En tercer lloc, dins del Departament de Presidència, tenim el pla nacional de salut mental i benestar emocional, un projecte estratègic per al Govern que busca acabar amb els estigmes i atendre amb tota la decisió un vessant de la salut que històricament no s'ha abordat com calia. D'entrada, hem reforçat molts serveis amb la incorporació de més professionals als centres de salut mental i addiccions i als centres de salut mental infantil i juvenil, i posant èmfasi en la prevenció de les conductes suïcides i també en la prevenció dels trastorns de conducta alimentària.

Avui, el pacte nacional avança consensuant estratègies i identificant accions a implementar, especialment en els membres de la Taula Nacional de Salut Mental, a qui agraeixo públicament tota la implicació que hi estan dipositant. La feina avança a bon ritme i la previsió és poder arribar a aprovar el pacte a Govern en els propers mesos. Després en donarem trasllat al Parlament en el marc de la Comissió d'Estudi de la Salut Mental. L'objectiu és que abans de l'estiu estigui totalment definit per posar-lo en funcionament durant el període 2024-2030, i abordar la salut mental amb tota l'atenció que es mereix.

En quart lloc, en el marc del Departament de la Presidència, a través de l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals de Catalunya, continuarem canviant el paradigma sobre la formació professional. El canvi experimentat fins ara és molt positiu. I, sobretot, ho és gràcies al treball a partir del diàleg i la concertació social i l'impuls de la formació professional dual; gràcies a sindicats, a patronals i al teixit productiu d'aquest país, i als professionals docents en l'àmbit formatiu a què faig referència.

Després de molt de temps, estem treballant i tenim una oferta integrada de la formació professional amb una inversió sense precedents de 901 milions d'euros. Ha permès crear 440.000 places de formació professional en tots els diferents serveis que aquesta agrupa. De cara al proper curs seguirem amb aquesta ambició, perquè l'impuls de la formació professional és determinant per al progrés del teixit productiu del nostre país, per oferir oportunitats a la nostra economia i a una part molt important de la ciutadania, als nostres joves, a totes aquelles persones que desitgen o es veuen obligades a canviar de feina o a seguir-se formant per trobar feina.

Donarem forma a un pla d'inversions en centres de formació professional; despleguem el decret de centres de formació professional integrada per tal de disposar d'una xarxa de centres de referència per a cada sector a tot el territori; acreditarem les competències professionals a setanta mil persones en els propers dos anys. I tal com es desprèn del debat monogràfic sobre educació que vam celebrar amb èxit fa pocs mesos, impulsarem una nova política de noves oportunitats al llarg de tota la vida.

I, finalment, una de les principals funcions del Departament de Presidència és cuidar i enfortir les relacions amb l'Aran: vetllar per l'impuls del seu autogovern i treballar conjuntament amb les institucions araneses pel progrés de l'Aran en àmbits tan importants com la seva llengua i la seva cultura. És una part imprescindible de la

riquesa cultural i lingüística de Catalunya. En aquest sentit, i a part de tota la feina bilateral que estem fent per promoure i millorar el benestar i la prosperitat de l'Aran, crec que és una excel·lent notícia que sigui possible, que haguem fet possible entre tots, que es pugui també parlar aranès al Congrés dels Diputats, com el català, com el gallec i l'eusquera. (*Aplaudiments.*) Un fet històric que ha portat anys de lluita i reivindicació i que avui és una realitat gràcies a la convicció de Catalunya.

Tancant l'àmbit de Presidència i obrint l'àmbit d'Empresa i Treball, crec que sobretot ens hem de congratular per l'impacte que està tenint el pacte nacional per a la indústria. Ha estat un acord històric que dona forma a una autèntica política industrial de país. Abans hi feia referència, necessitem aquests grans consensos que calen, que penetren en el teixit productiu, que se'ls fa seu la societat. Tenim una política de reindustrialització acordada entre tots, amb un full de ruta i que s'està desplegant, i que es tradueix en noves inversions, noves empreses i nous llocs de treball.

D'exemples en tenim diversos. Per exemple, en l'àmbit d'aquells sectors industrials més madurs com l'àmbit de l'automoció. Hem treballat per garantir el futur de SEAT, impulsant amb recursos públics també, l'acompanyament a l'electrificació de la planta de Martorell, la planta d'assemblatge de bateries i treballant colze a colze amb la companyia per fer realitat nous projectes que consolidin l'aposta del grup Volkswagen per Catalunya, malgrat una gestió del PERTE per part del Govern espanyol manifestament millorable.

Podem parlar de SEAT, l'empresa emblemàtica de la indústria automobilística del nostre país, però també hem de parlar de Nissan. I de com hem aconseguit assegurar la continuïtat de projectes d'automoció als espais que ocupava Nissan a la Zona Franca. Com s'ha aconseguit donar continuïtat industrial davant de tancaments d'empreses arreu del territori? Empreses com Bosch, TAG Automotive, Dayco o la pròpia Nissan. Reindustrialitzant el país, confiant en el potencial dels actius que tenim, confiant amb el nostre teixit productiu, i confiant i acompanyant, facilitant l'activitat administrativa i la relació amb l'Administració; facilitant l'accés a la formació per part dels treballadors; facilitant que no hi hagi colls d'ampolla en l'àmbit del talent, que és un dels riscos i una realitat, malauradament, que tenen tantes empreses. I facilitant també una política industrial activa, amb recursos, com fan els nostres competidors arreu del món. Nosaltres també ho hem de fer.

Estem reindustrialitzant el país sent atractius, captant inversions històriques, històriques pel volum d'euros que comporta aquesta inversió, com les d'Iljin, a Montroig del Camp, i Kronospan, al polígon Catalunya Sud, a Tortosa i l'Aldea. Cadascuna d'elles, prop de 600 milions d'euros d'inversió i que comportaran la creació de 500 i 250 llocs de treball, respectivament. I aquí es veu com és d'atractiva Catalunya per a qui vulgui treballar, per a qui vulgui produir, per a qui vulgui col·laborar en la prosperitat del nostre país.

El 2021-2022 hem batut rècords històrics de captació d'inversió estrangera per part del Govern, el vuitanta-cinc per cent vinculada a la indústria. I aquest és un element clau. Davant de dades i d'índexs, el que ens importa són els recursos no que van a parar a una seu social, sinó que van a parar al territori, que vol dir a les persones, vol dir creant llocs de treball, vol dir generant oportunitats a tothom, en sectors estratègics, com el desenvolupament de *hubs* tecnològics, d'investigació o de semiconductors –aquesta mateixa setmana, per exemple. O parlem d'AstraZeneca, la inversió estrangera en recerca i desenvolupament més gran de la història de Catalunya, que comportarà la creació de prop de mil llocs de treball. O inversions en l'àmbit tecnològic com Intel o Microsoft.

Constatem la realitat, doncs constatem-la. Estem batent rècords d'inversions productives, rècords d'exportacions, tenim una economia altament internacionalitzada i creem ocupació de qualitat, i això ho estem fent en un moment en què l'economia global s'està alentint. Per tant, podem dir que estem fent bé les coses; treballem per fer-les millor encara, però les estem fent bé. Estem obtenint bons resultats que

contribueixen a la prosperitat del país i hem de seguir amb tot el convenciment en aquesta línia.

El 2024 seguirem desplegant el pacte nacional per a la indústria, reforçant les línies d'ajut a la indústria i a la competitivitat de les empreses, que ja han augmentat un cent noranta per cent respecte al 2020, i acompanyant els sis-cents projectes potencials d'inversió a Catalunya que tenim en cartera.

La Catalunya dels 8 milions és una Catalunya industrial i una Catalunya que avança cap a la plena ocupació. Per això, com ja els avançava, transformarem el Servei d'Ocupació de Catalunya. I ho farem també a partir de la concertació i del diàleg social, perquè sigui encara una eina més útil per a les persones en situació d'atur i que busquen una nova feina, per respondre millor a les demandes del teixit empresarial del país. Per això és tan important la dinàmica de diàleg i de concertació social que hem iniciat; és clau per aconseguir l'objectiu de la plena ocupació.

La transformació del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya s'ha de basar en cinc principis: model centrat en les persones i en les empreses; capacitat d'adaptar-se, prou rígidesa..., capacitat d'adaptar-se a la realitat canviant; integració plena amb la dimensió local, amb els serveis de promoció econòmica i ocupació que fan els ajuntaments, els consells comarcals; transformació digital, i orientació a resultats i a millora contínua.

Cinc principis amb els quals estem elaborant el pla estratègic sobre la transformació del SOC que donarem a conèixer al llarg dels propers mesos i, com deia, el diàleg i la concertació social hi jugaran un paper protagonista.

Finalment, el Departament d'Empresa i Treball presentarà un nou model de turisme per al nostre país –un sector clau, que ha definit l'economia del nostre país dels últims cinquanta anys, però que té molts reptes–, basat en el desenvolupament del compromís nacional per un turisme responsable.

Aquesta és la guia concertada amb el conjunt d'actors del sector per adaptar un model turístic que tenim en el present cap a un turisme més equilibrat, diversificat i més sostenible; un model que sigui atractiu per al visitant, positiu per al conjunt del territori, beneficis per als catalans i les catalanes, que generi prosperitat, oportunitats al sector, que sigui mediambientalment sostenible i respectuós amb l'entorn.

Comencem a preparar-nos, doncs, també, per ser la Regió Mundial de la Gastronomia el 2025. Acompanyarem el sector per aconseguir el màxim de recursos dels fons Next Generation i fomentarem que el sector turístic prengui mesures per adaptar-se a les noves realitats energètiques i hídriques per ser molt més sostenibles i eficients.

Precisament, i ja entrant en l'àmbit del Departament d'Economia i Hisenda, vull destacar la capacitat que estem tenint d'aprofitar totes les oportunitats dels recursos Next Generation. Avui Catalunya lidera en el conjunt de l'Estat la mobilització de recursos dels fons europeus. Fins al moment se'ns han assignat 5.387 milions d'euros, 3.500 dels quals ja estan adjudicats a més de quaranta mil beneficiaris. Una feina d'acompanyament extraordinària que ha fet tot l'equip humà d'Acció i de la resta de departaments.

Però els fons europeus també ens han de servir per donar un impuls en projectes estratègics, de futur, que són d'on veurem els efectes –o molts dels efectes– en els propers anys.

Catalunya ha de jugar la lliga del xip europeu. Ho hem de fer; és bo per a la nostra indústria, és bo per a les oportunitats. Ho podem fer a partir dels centres de recerca que tenim. I és bo per a Europa. La planta de xips serà del tot determinant per a la reindustrialització de Catalunya, contribuint a la sobirania tecnològica d'Europa.

Nosaltres hem fet els deures: tenim un projecte que encaixa amb l'estratègia europea definida per la European Chips Act; disposem d'un potentíssim ecosistema de recerca relacionat amb els semiconductors, i també comptem amb una sòlida tradició industrial.

Ens cal una infraestructura diferencial que ajudi en l'escalat industrial de tecnologies emergents en aquest àmbit, una infraestructura crítica per tal d'atraure noves inversions en l'àmbit dels xips, valoritzar els esforços que destinem a la recerca i millorar la competitivitat d'un sector clau com la indústria. Hem fet la feina, tenim el projecte. Ara només falta que l'Estat, que el Govern de l'Estat acceleri, es comprometi i faci arribar els recursos europeus que ja té per fer-ho possible.

Per qüestions com aquesta hem de confiar i creure en l'economia del país. I això vol dir acompanyar-la, donar suport, implicar-nos en els projectes, especialment en aquelles empreses considerades estratègiques.

I per això estem ultimant un fons amb l'Institut Català de Finances per participar en el capital d'empreses clau per al desenvolupament industrial de Catalunya que tinguin, sobretot, un caràcter tractor, estratègic sobre el conjunt del teixit productiu català. Un fons arrels que lligui les empreses al territori i consolidi la vocació de la Generalitat d'actuar com un autèntic estat emprenedor.

Aquesta també és la Catalunya dels 8 milions, la Catalunya inconformista, la Catalunya emprenedora, la que pensa en gran i no creu que hi hagin coses impossibles.

Estic convençut que aquesta és la millor actitud que podem oferir a les nostres empreses, la confiança en el seu potencial. Una actitud i una realitat econòmica i, sobretot, un esforç diari de centenars de milers de treballadors, d'autònoms, d'empresaris, que contrasta amb un discurs derrotista, interessat, extremadament pessimista sobre la salut de la nostra economia de determinats sectors polítics al llarg dels darrers anys i altament irresponsable.

Un relat fictici, volgutament articulat per desarticular una proposta política com és l'independentisme; les dades rebaten aquest discurs. Si hi ha un element econòmic que realment frena el potencial de l'economia catalana són els 22.000 milions d'euros de dèficit fiscal. (*Aplaudiments.*) Els 22.000 milions d'euros que s'emporta l'Estat i que no retornen a Catalunya, a les empreses, als treballadors, a les famílies, als serveis públics.

I una darrera idea que voldria compartir en l'àmbit econòmic del Govern és la necessitat d'avançar cap a un sistema més just a tots els nivells, començant per fer arribar els serveis financers als 503 municipis de Catalunya –la majoria numèrica de municipis de Catalunya– que no tenen ni un sol caixer automàtic. Per tant, programa d'inclusió financera.

I voldria, en aquest àmbit, acabar fent referència a l'enfortiment de la lluita contra el frau fiscal. I aquí les estructures de les que disposa el Govern són claus, per molt que hagin estat atacades, perseguides injustament. Només perquè se'n facin una idea: en els darrers vuit anys, l'Agència Tributària de Catalunya ha fet aflorar gairebé 1.800 milions d'euros de frau fiscal. I aquest és el camí que seguirem impulsant: mateixes regles per a tothom; drets i deures, els mateixos per a tothom.

Seguidament, i pel que fa al Departament d'Igualtat i Feminismes, he tingut l'oportunitat de fer-hi una pinzellada, a les polítiques fetes fins al moment, quan em centrava en aquell apartat de les quatre transformacions, especialment la transformació feminista. Però en aquest punt vull centrar-me en la lluita per l'erradicació de la violència masclista. En el que portem d'any han mort dotze dones a mans d'homes a Catalunya –dotze dones a mans d'homes a Catalunya han mort. La darrera setmana a Tarragona. En els darrers deu anys, 125 dones assassinades a mans d'homes a Catalunya –en els darrers deu anys. Un fet que no es pot justificar de cap de les maneres, que ningú amb dos dits de front i d'humanitat s'atreveix a negar. Intentar tapar el masclisme que hi ha darrere d'aquest problema *estructural* és un insult per a totes les dones que pateixen violència masclista. És un insult que intenta minimitzar un dels grans problemes que tenim com a societat. És un insult que no fa res més que intentar acovardir les dones i empoderar els agressors, que no busca res més que fer-les callar de nou davant de les amenaces i la violència. El vell masclisme es rearma de la mà de la ultradreta i davant del progrés del feminisme.

En el que portem de legislatura, la Generalitat ha triplicat els recursos per fer front a les violències masclistes i acompanyar a *totes* les víctimes, *totes*. Però volem anar més enllà, perquè l'objectiu és acabar amb la violència masclista, és deixar de parlar de «víctimes», de «supervivents» i de «dones mortes a mans d'homes». La Catalunya dels 8 milions ha de ser la Catalunya que freni d'una vegada per totes la violència contra les dones. Per això aprovarem el pla nacional de prevenció de les violències masclistes, un ambiciós pla que busca promoure un profund canvi cultural, la implicació de tota la societat i que parteix de la millora de la coordinació de tots els poders públics, continuant la bona feina feta fins ara, però que evidentment no n'hi ha prou, fent especial èmfasi en les polítiques i el suport que podem dur a terme des del món local, al costat dels ajuntaments, acompanyant-los. Són els nostres socis imprescindibles en aquest àmbit.

Hem d'erradicar la violència envers les dones i hem de seguir fent passes decidides cap a la plena igualtat. Per això impulsarem un pla pioner per fer realitat el dret a l'equitat menstrual, acabar amb la pobresa menstrual. A partir de principis de 2024 totes les dones de Catalunya podran recollir gratuïtament a les farmàcies del país productes reutilitzables per a la regla. Estem parlant d'una mesura universal pensada per a totes les dones. No és només una qüestió econòmica. El vint-i-cinc per cent de les dones en el darrer baròmetre d'opinió del CEO expressen que tenen dificultats econòmiques per fer front a aquesta circumstància. Per tant, és una qüestió econòmica, però és una qüestió de justícia. Sense cap mena de dubte, aquesta mesura ens farà avançar.

I la darrera qüestió que m'agradaria destacar en l'àmbit de la igualtat i els feminismes és l'excel·lent feina que s'està fent per evidenciar i combatre qualsevol forma de discriminació. Les desigualtats socials i les discriminacions per raó de gènere, d'origen, d'orientació sexual són el que clivellen, el que divideixen la societat catalana i, per tant, s'han de combatre. A la Catalunya dels 8 milions, la més diversa i plural que ha existit mai, no es poden permetre actituds excloents, xenòfobes, racistes, transfòbiques, LGTBI-fòbiques que puguin trencar la cohesió de la societat (*aplaudiments*), que puguin trencar la cohesió de la nació catalana. Per això s'estan impulsant les oficines d'Igualtat de Tracte i No-discriminació. Per això s'està ultimant el pla d'acció «Un país lliure de racisme» que presentarem en les properes setmanes i per això estem acabant d'elaborar l'avantprojecte de llei contra el racisme.

Pel que fa a la conselleria d'Acció Exterior i Unió Europea, més enllà del reforç i ampliació de la xarxa de delegacions i la recuperació i enfortiment de les relacions amb les institucions comunitàries europees i amb diversos governs arreu del món, vull posar de manifest tres projectes estratègics.

En primer lloc, us anuncio que en breu el Govern aprovarà l'avantprojecte de llei de creació del cos d'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, que dotarà la Generalitat d'un cos propi per a l'àmbit internacional. De forma molt sintètica, les delegacions estan fent una feina excel·lent. La resta d'àmbits del Govern, d'unitats del Govern destinades a l'àmbit internacional, des de l'empresa a la cultura, des de l'àmbit de la sostenibilitat a l'àmbit de l'esport, fan una feina excel·lent, una feina imprescindible i irrenunciable. Gràcies. Durant tots aquests anys hem acumulat prestigi i avui som un actor respectat a nivell internacional i tingut en compte, però ens queda molta feina per fer. Per fer-la necessitem personal especialitzat en acció exterior. Per anar al concret: que hi hagin uns requisits en coneixement internacional, en idiomes, en experiència, en capacitat de treballar no només per als ciutadans de Catalunya, que ja són molt diversos i plurals entre ells, sinó també amb el món. Com el que tenen tots els estats del món i tenen també àmbits especialitzats alguns territoris de l'Estat i que ens permeti guanyar i consolidar presència internacional. El projecte està molt avançat. En breu, com deia, l'aprovaré i el traslladare al Parlament per seguir-hi treballant amb tots vostès i fer realitat la creació del cos d'acció exterior de

la Generalitat. I amb aquest pas farem, doncs, una passa endavant en la normalització de la presència de Catalunya al món.

En segon lloc, segon projecte estratègic; estem preparant el pla de retorn de talent expatriat, que ja ha començat la seva redacció; un pla de retorn pels catalans que viuen a l'exterior, amb l'objectiu de donar una resposta pràctica a totes les necessitats que pugui trobar la ciutadania que vol retornar i que volem que retorni; facilitar-los al màxim la tornada i l'establiment a Catalunya, i generar incentiu perquè totes aquelles persones que van haver de marxar del país per manca d'oportunitats, una part d'una generació que s'integrava en el mercat laboral en el moment de la gran recessió, entre d'altres generacions, puguin tornar a Catalunya i contribueixin al progrés del país a partir de tota la seva experiència i coneixement acumulat durant els anys que han viscut a l'exterior.

I, en darrer lloc, mirem a Europa i al Mediterrani. La Catalunya dels 8 milions és més europea i mediterrània que mai. Tenim l'oportunitat d'actuar com a líder europeu de la Mediterrània, d'esdevenir el lideratge en aquest àmbit macroregional. Ho podem fer amb l'impuls, per part de la Unió Europea, de la macroregió mediterrània que acosti les dues ribes i influeixi també, des de la realitat mediterrània d'Europa, en les decisions i polítiques que es fan des de Brussel·les. Aquest és un projecte que tenim molt treballat, especialment en el marc de l'Euroregió Pirineus Mediterrània, i que volem donar-hi un important impuls al llarg d'aquest any, aprofitant que assumim la presidència de torn de l'euroregió.

En l'àmbit educatiu –per tant, Departament d'Educació–, he apuntat qüestions com l'impuls sense precedents que estem donant a la formació professional o l'augment del nombre de docents. Una xifra històrica; mai hi havia hagut tants professors i mestres al sistema educatiu del país. I això ho estem aprofitant per reduir les ràtios d'alumnes per mestre, per millorar l'atenció que rep l'alumnat i millorar la qualitat del sistema educatiu. Si el darrer curs serà recordat per alguna cosa és perquè hi han hagut mesures decidides a assegurar l'equitat educativa, com la gratuïtat de l'I2 o els vals per material escolar que van dirigits, doncs, en aquells àmbits per fer possible que l'escola no suposi un cost afegit per cap família, van dirigits a fer un sistema educatiu públic, gratuït, per a tothom.

La Catalunya dels 8 milions continua apostant per l'escola, que juga un paper neuràlgic per la cohesió de la societat i la creació d'oportunitats per la ciutadania. De cara a l'any que ve i davant l'augment de la demanda, treballem amb els ajuntaments per poder obrir noves places públiques d'escola bressol, per avançar progressivament cap a la universalització, perquè ningú quedi fora del sistema públic, com a pas previ a començar la gratuïtat de tot el primer cicle de l'educació infantil. Vam fer un primer pas amb la gratuïtat de l'I2; ara enfortim la universalitat per avançar cap a la gratuïtat i la universalitat de tota l'educació zero-tres. *(Aplaudiments.)*

De la mateixa manera, la bona acollida del val escolar fa que repetim la mesura de cara al proper curs, i l'ampliarem a secundària. Tal com vaig presentar-la en el debat de política general, és una mesura pensada sobretot per ajudar les famílies davant l'augment generalitzat de preus, en l'àmbit del material escolar, sí, però també en molts altres àmbits, que fan del mes de setembre un mes complicat –encara més– econòmicament per moltes famílies; una mesura conjuntural –la vaig exposar– que vol respondre a la inflació, però és cert que, al mateix temps, té un impacte molt positiu a l'hora d'assegurar l'equitat educativa i avançar cap a la plena gratuïtat del sistema.

Aquest últim punt és el que ens porta a repetir l'experiència, millorant aspectes. Ho farem. Avaluant-ho amb la comunitat educativa, pensant especialment en les necessitats i la bona feina que fan les associacions de famílies d'alumnes, i també ampliant-la a secundària amb l'objectiu d'arribar a tothom i que es pugui consolidar i universalitzar. Per això s'ampliarà la dotació fins a 55 milions d'euros, per fer arribar el val escolar als gairebé 800.000 alumnes del sistema educatiu, del Servei Edu-

catiu de Catalunya, 460.000 alumnes de primària i 330.000 de secundària. Una mesura que reforça el sistema educatiu perquè, sense cap mena de dubte, ens fa avançar en termes d'equitat, beneficiant alhora el conjunt de la comunitat educativa.

A partir d'aquí, seguirem impulsant mesures per avançar cap a la plena escola..., que l'escola sigui plenament inclusiva, i per erradicar la segregació escolar, com hem fet amb l'eliminació del concert per tots aquells centres educatius que discriminen per sexe, també a secundària. (*Aplaudiments.*) És importantíssim. Totes aquestes mesures ho són, d'importantíssimes, però no hem d'oblidar que una de les funcions primordials de l'escola és que l'alumnat adquireixi un seguit de coneixement acadèmic, d'habilitats en l'àmbit acadèmic.

I aquí cal fer molt d'èmfasi en la necessitat que tenim, com a país, d'obtenir uns millors resultats en determinats àmbits. No ho podem fer d'un dia per l'altre; hi portem temps treballant. Començarem amb una estratègia de millora de les competències bàsiques de l'alumnat, per millorar els resultats en comprensió lectora, matemàtiques i llengua. Uns resultats que ens preocupen i ens alerten què cal millorar en aquests àmbits troncal, essencials perquè totes les persones puguin dur a terme una vida en plenitud.

Per altra banda, parlar d'escola és parlar de llengua; és parlar de la llengua catalana, també. A l'inici de la intervenció, he deixat molt clara la meva preocupació pel retrocés de l'ús social del català. Malgrat que l'escola fa la seva funció a l'hora d'ensenyar la llengua a tothom, també és cert que cal reforçar el model d'escola en català. I ho farem formant els docents del país en l'àmbit dels usos lingüístics i ampliant el nombre d'aules d'acollida per la població nouvinguda, desplegant el decret lingüístic derivat de la llei d'educació de Catalunya, a partir dels fonaments de la llei i el decret llei que va aprovar aquest Parlament amb una amplíssima majoria, i que no busca una altra cosa que protegir l'escola en català davant dels atacs constants d'aquells que volen fer retrocedir la llengua perquè saben que és la manera més eficaç de diluir i fer retrocedir la nació, trencar el «nosaltres» compartit.

En la mateixa línia, el Departament de Recerca i Universitats també està impulsant i implementant un pla d'enfortiment de la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca de Catalunya, que vol avançar cap a la normalització plena del català a la universitat, assegurant els drets lingüístics dels estudiants, i que parteix del compromís d'aprofundir i enfortir el català com a llengua vehicular i de docència a les universitats i centres de recerca del país.

Però el gran canvi en tot l'ecosistema de recerca i universitats és l'aprovació de la llei de la ciència, que surt d'un consens molt ampli i que parteix del pacte nacional per la societat del coneixement que vam signar la passada legislatura. Sobretot, la llei ens aporta un conjunt d'eines encaminades a aprofitar al màxim tot el talent que hi ha al país i avançar cap a l'excel·lència. Seguirem desplegant la llei amb la màxima celeritat. Aquesta és la millor forma d'enfortir el sistema català d'universitats i recerca.

Però també sabem que les eines que ofereix la llei de la ciència tindran un efecte limitat si no millorem el finançament de les universitats i els centres de recerca. Hem iniciat un canvi de tendència, que busca recuperar al llarg de la legislatura tota la inversió en recerca d'abans de la crisi. Aquest 2023, per primera vegada, l'aportació a les universitats públiques ha superat els 1.000 milions d'euros –a l'aportació dels pressupostos de la Generalitat, em refereixo–, una aportació per millorar i modernitzar, entre d'altres qüestions, infraestructures i equipaments, per afavorir el rellleu generacional, absolutament imprescindible, i lluitar contra la precarització del professorat. Volem seguir en aquesta tendència. Volem seguir millorant el finançament de les universitats. El finançament actual no és suficient, també en l'àmbit d'infraestructures, i per això consolidarem el pla d'inversions universitàries.

Som conscients que ens queda camí per recórrer, i el recorrerem. Ho farem perquè el sistema català de recerca i universitats té un alt nivell d'excel·lència, amb una

gran capacitat de captar talent i recursos; entre d'altres, de fons europeus. Tenim un lideratge absolut, en aquest àmbit. És una font de creació de coneixement i generació de riquesa. Només hem de veure la musculatura que hem adquirit en el camp de la supercomputació, la quàntica, la fotònica, l'exploració de la ciència, la biomedicina, l'arqueologia o la paleoecologia humana.

Ho deia abans, el mapa de l'ecosistema de coneixement i recerca de Catalunya, amb tota la seva diversitat de vessants, des de les universitats a la transferència tecnològica que es fa a les empreses, és espectacular, i hem de tenir l'habilitat de divulgar-lo i donar-lo a conèixer arreu. És un dels grans actius de país. I això què vol dir? Cuidar-lo i alimentar-lo perquè ens ajudi a seguir generant oportunitats i prosperitat per tothom.

Continuarem impulsant les grans instal·lacions científiques i tecnològiques que s'estan projectant. Continuarem dibuixant aquest arc científic, aquest arc científic de centres, infraestructures i equipaments de recerca que permeten renovar les capacitats del sistema de recerca català, com l'ampliació del sincrotró, amb l'Alba II; com potenciant tots els centres i instituts agrupats al Barcelona Institute of Science and Technology; creant i fent ben fort el centre de teràpies avançades; donant suport als centres de recerca, i sobretot a aquells que treballen per l'excel·lència, i donant eines perquè tots siguin d'excel·lència a tots els centres de recerca presents arreu del territori, vinculats a institucions de recerca i a les universitats.

Aquesta també és la Catalunya dels 8 milions, la que aposta per l'economia del coneixement, per la societat del coneixement, d'alt valor afegit, on tenim un potencial enorme que ens hem de creure i acompanyar encara més.

La Catalunya dels 8 milions és també la Catalunya que lluita contra el canvi climàtic. El Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural està fent un esforç ingent. Començant per la transició energètica –abans n'hem donat dades molt clares– i acabant per la gestió de la sequera, la sequera més important que recordem, la més severa en el que portem de segle. Portem ben bé tres anys que no plou com acostumava a ploure i les reserves d'aigua cada vegada són més escasses.

El Govern ha treballat amb anticipació i planificació. Hem adoptat mesures des del primer moment per intentar allargar al màxim les reserves d'aigua. De fet, farà dos anys que vam activar el pla especial de la sequera, aquestes mateixes setmanes. I estem mobilitzant 2.400 milions d'euros, una inversió mai feta, per preparar el país davant de sequeres futures com la que estem patint. A causa del canvi climàtic, tenim per segur que es repetiran amb més freqüència i amb més intensitat. Estem preparant el país per la nova realitat climàtica, des de tota l'ambició, amb els ajuntaments, ampliant, entre d'altres, les estacions potabilitzadores del Llobregat, del Ter i del Besòs, impulsant diversos projectes de regeneració d'aigua, impulsant l'ampliació de la dessalinitzadora de Tordera, construint la dessalinitzadora del Foix i millorant la inversió en regadius eficients.

No ens hem d'enganyar: la situació és greu. I si durant aquesta tardor no plou com hauria de ploure, hauré d'adoptar noves mesures per garantir el subministrament d'aigua. Però, gràcies a l'esforç de tots i totes, estic convençut que ens en sortirem, com hem fet aquest estiu, també en el consum d'aigua, que s'ha reduït aquest agost respecte a l'agost de l'any passat; com hem fet també aquest estiu, també, fent front a l'elevat risc d'incendi. Que aquí ens hi hem de felicitar. Hem de felicitar la ciutadania per la responsabilitat mostrada durant tot l'estiu. Ens hem de felicitar per l'excel·lent feina de prevenció feta per l'àmbit d'Acció Climàtica, per l'àmbit d'Interior, per la feina també dels ajuntaments, per tot el voluntariat, també, que hi ha estat implicat, i pels nostres pagesos.

Hem dut a terme el pla més ambiciós en l'àmbit de gestió forestal que s'ha implementat mai: hem multiplicat per sis els recursos que hi destina la Generalitat en l'àmbit de la prevenció d'incendis forestals, amb l'actuació sobre bosc. A dia d'avui, aquest resultat és evident que és positiu, però sabem que no n'hi ha prou.

La lluita contra el canvi climàtic és una prioritat de la Catalunya dels 8 milions. Ens hi va el present i el futur. Per això també estem fent un esforç ingent per assegurar el proveïment d'aliments i la seva producció sostenible en els escenaris en què ens aboca el canvi climàtic, en què ens aboca també la sequera que estem patint avui.

L'objectiu, ambiciós, ho reconec, és que cap pagès ni pagesa hagi de deixar el camp. Hem posat a disposició ajuts per valor de 200 milions d'euros per als pagesos i pageses afectats per la sequera i les gelades, en aquesta legislatura, 200 milions d'euros. Això és més que la meitat del pressupost del Departament d'Agricultura de fa set anys. I per això també treballem per garantir un retorn just pels productes agroalimentaris catalans, i que els nostres pescadors puguin seguir pescant al nostre país, com han fet en tots aquests anys, que ho fan amb responsabilitat, autocontrol i acords entre ells i amb l'Administració. I aquí, el pla estratègic de l'alimentació de Catalunya ens hi està ajudant molt.

Hem d'aprofitar totes les eines que tenim a l'abast. Estem desplegant la llei de canvi climàtic, amb mesures com el pla de qualitat de l'aire, que aprovarem en els propers mesos. I també, perquè el canvi climàtic ens interpella a tots, constituïrem aquest novembre la primera assemblea ciutadana pel clima, una experiència pionera de radicalitat democràtica que busca, precisament perquè és un repte de tots, empoderar i implicar la ciutadania en la presa de decisions sobre el canvi climàtic.

Per la seva part, el Departament d'Interior està fent una tasca ingent per reforçar el model de seguretat, emergències i protecció civil de Catalunya. Un model que hem anat desplegant, centrat en acompanyar la ciutadania des de la proximitat, centrat en oferir tranquil·litat i seguretat. La tranquil·litat i seguretat que tots necessitem per poder viure amb plena llibertat, i per això estem reforçant tots els cossos de seguretat i d'emergències amb més efectius, amb més personal.

Aquí és una qüestió numèrica. L'aposta és claríssima. Però també amb més i millors infraestructures i mitjans tècnics perquè puguin continuar fent la difícil feina que els encomanem, i feina que té moltes dificultats.

El compromís és absolut, i seguirem en aquesta línia. Continuarem convocant amb el ritme que portem fins ara noves places d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra, bombers funcionaris, bombers voluntaris i agents rurals. Ho farem com fins ara, treballant per la plena incorporació de dones en els cossos de seguretat i d'emergència, treballant per la plena feminització del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè un cos de seguretat que protegeix la ciutadania, com més s'assembli a aquesta societat diversa i plural..., la podrà protegir millor. És així de senzill, i així de complex de poder-ho desplegar i portar-ho a terme. Ho hem fet no sense dificultats, però el rumb està traçat, els resultats es veuen i s'està treballant en aquesta línia.

Des del Departament de Territori, la prioritat ha estat la millora de la mobilitat i l'impuls d'una política d'habitatge realment ambiciosa, com deia abans. He fet referència als deu mil pisos de lloguer social que estem incorporant al sistema o a la regulació del preu del lloguer. Seguirem en aquesta línia. Volem treure l'habitatge de la pura lògica del mercat per protegir el dret a l'habitatge, perquè accedir a un habitatge digne sigui un dret de la ciutadania. (*Aplaudiments.*) No és ni serà senzill. Hi haurà resistències i dificultats, i recursos limitats, ja ho sabem. Posarem tots els que calgui i tots els que tinguem, però aquestes resistències i dificultats les hem pogut superar fins ara i les superarem.

I el proper pas ha de ser regular encara millor i amb més intensitat els habitatges d'ús turístic, que amb una presència massiva, provoquen l'expulsió de la població de moltes zones del nostre país. Regular el lloguer de temporada també, per assegurar que les polítiques de contenció de rendes aprovades pels parlaments, per aquest i per d'altres, es puguin portar a terme.

No són mesures contra un sector, que quedi clar. No són mesures contra el turisme; el turisme és un dels grans actius que tenim com a país. Són mesures no en

contra d'un sector, són mesures a favor de la ciutadania, que pugui accedir a un habitatge digne, un fet que avui esdevé una quimera a determinats barris i ciutats del nostre país, i també en molts pobles de muntanya. La Catalunya dels 8 milions ha de ser la Catalunya on tothom tingui garantit una cosa tan essencial com és un sostre, una casa, sense haver-hi de deixar tot el salari.

L'altra gran pota del Departament de Territori és el foment de la mobilitat sostenible. Hem desplegat mesures com l'ampliació de la T-jove fins als trenta anys. El dret a la mobilitat també és el dret a les oportunitats, especialment en un país amb unes regions metropolitanes en les que els serveis estan distribuïts i amb unes àrees rurals que necessiten garantir l'accés a tots els serveis. I, sobretot, garantirem el dret a la mobilitat amb el desplegament de la T-mobilitat a tot el país. Garantirem la integració tarifària total abans de finalitzar el 2024.

Però també si parlem de mobilitat, hem de parlar de Rodalies i denunciar un cop més el maldecap quotidià que suposa per a milers de ciutadans i ciutadanes del país, amb un contrast molt clar amb els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a nivell de fiabilitat, de freqüència, a nivell d'inversions.

Quan parlem dels frens a l'economia catalana, he parlat del dèficit fiscal, però també hem de parlar de com Rodalies avui és un desastre per a tantes persones. I no n'hi ha prou amb disculpes –no n'hi ha prou. Ja no valen promeses d'inversions.

La millora del servei de rodalies passa pel traspàs integral del servei, per complir amb les inversions pendents i programades i passa per traspasar tots els recursos perquè la gestió del servei sigui efectiva. Les bones paraules i les excuses no poden tapar l'evidència: el servei de rodalies s'ha de gestionar des de Catalunya. *(Aplaudiments.)* És una demanda històrica, i hem d'aconseguir que sigui ben aviat.

El tercer i darrer punt que vull comentar en l'àmbit del Departament de Territori és tota la tasca que està fent per vertebrar el país, per donar sentit i realitat a aquesta idea de la Catalunya sencera a la qual tantes vegades m'heu sentit fer-hi referència.

Des de la perspectiva de la cohesió territorial, cal fer èmfasi en l'aprovació i desenvolupament de l'estratègia del Pirineu. Un full de ruta per guiar el desenvolupament sostenible de vuit comarques pirinenques i l'Aran els propers anys, que busca impulsar projectes transformadors per generar noves oportunitats de desenvolupament econòmic i social que permetin l'arrelament de la població al territori.

Sobretot cal treballar per culminar els textos legislatius que són fonamentals, com, per exemple, la llei de territori, un text essencial que el Govern aprovarà en els propers mesos i que ens hem de conjurar des d'aquest Parlament perquè sigui una realitat amb la màxima celeritat i amb el màxim consens possible. Per part del Govern, no quedarà.

Si la Catalunya dels 8 milions vol ser una Catalunya que cuidi a tothom, és evident que ha de reforçar els pilars del seu estat de benestar. He parlat d'educació, i ara cal abordar el nostre sistema nacional català de salut. Un sistema que és fort i robust, un sistema que és de qualitat i eficient, amb marge, evidentment, per continuar millorant. Un sistema de referència i, en molts dels seus aspectes, admirat arreu, però sobretot un sistema que també necessita una posada al dia per fer front als reptes més actuals que tenim, especialment després de la pandèmia.

I aquí també vull ser clar, molt clar. Catalunya està mal finançada. De fet, ho he denunciat tota la vida. Molts encara m'ho recorden. *(Rialles.)* Però el problema estructural de finançament s'agreuja fins al punt de posar en risc el sistema i, si ho fa en algun lloc, és en l'àmbit de la salut: 22.000 milions d'euros de dèficit fiscal, el cent vuitanta per cent del que representa el pressupost del Departament de Salut. Gairebé podríem multiplicar per tres el que destinem a Salut.

Amb el finançament actual no surten els números, i cal trobar una solució amb urgència, i també especialment després de la covid. Any rere any, el cost del sistema de salut puja; és evident. La població viu més anys. Volem garantir una plena qualitat en salut i de vida per a la gent gran. Hi han noves teràpies, hi han nous fàrmacs. In-

crementem en població. Això fa, provoca una pujada de les despeses a l'alça, però els recursos, els ingressos que podem destinar-hi, no ho fan amb la mateixa intensitat.

Segueixo insistint-hi –i no deixaré de fer-ho–: cal recuperar i consolidar els fons extraordinaris que l'Estat va articular per reforçar el sistema de salut davant la pandèmia de la covid. S'han de consolidar, perquè el sistema de salut necessita un reforç estructural si volem que mantingui la qualitat i la cobertura actuals. Quan aquests fons van desaparèixer, quan aquest reforç, malgrat que continuava la pandèmia, va continuar estant present, teníem una decisió: acabats els fons, ha acabat el reforç de personal? Acabats els fons extraordinaris, acomiadem els centenars i centenars de professionals en l'àmbit sanitari que hem incorporat i que eren necessaris per fer front a la covid i que són necessaris per reduir les llistes d'espera, per atendre més i millor tota la ciutadania d'aquest país? Vam decidir que no, que continuàvem. I això realment ha provocat un esforç suplementari per part dels responsables del Departament de Salut i dels responsables del Departament d'Economia. Ho sabem.

Altres territoris van prendre una altra opció. Nosaltres vam prendre la millor decisió per al país. (*Aplaudiments.*) Reforçar el sistema de salut vol dir impulsar el pla d'accessibilitat per reduir les llistes d'espera, amb més reforç de personal, amb més eficiència organitzativa, fomentant la primària i l'atenció especialitzada. Vol dir també millorar les condicions laborals dels treballadors i treballadores. Ho hem fet amb la signatura del nou conveni laboral del Siscat, i estem treballant perquè sigui possible a l'Institut Català de la Salut. Esperem que breument, no?, properament. Vol dir també reforçar l'atenció primària, i vol dir fer una política real d'atenció a la salut mental com la que estem començant a implementar.

Tot això és la feina que s'està fent i on juga un paper molt important la incorporació de nous professionals de diferents rols en el sistema de salut –vint mil des de la pandèmia. És cert i cal dir-ho –és també una realitat–: molts d'aquests professionals, amb gran talent sanitari, als quals donem la benvinguda i agraïm que estiguin treballant amb nosaltres, no tenen el català com a llengua pròpia i no tenen coneixements de català suficients per atendre tota la ciutadania de Catalunya. I ho hem de revertir per garantir que tothom pugui ser atès en català en el sistema de salut de Catalunya, que tothom li pugui explicar al seu metge, a l'infermer, a la infermera, a la metgessa i ho pugui fer amb la seva llengua: «què li passa, com es troba, quin problema té?»

Estem ultimant un pla per garantir el coneixement de l'ús del català en el sistema de salut de Catalunya, que es presentarà properament. Un pla dotat amb personal, pressupost, amb instruments de formació, que reforçarà de forma molt significativa l'oferta de formació en llengua catalana dirigida als i les professionals del sistema per poder fer encara millor la seva feina. A tots els professionals en l'àmbit de la salut, en tot l'àmbit de les cures i en tants altres àmbits de l'estat del benestar i també de l'economia productiva del nostre país, que venen d'arreu, els agraïm que vinguin a Catalunya i volem que tinguin totes les eines perquè puguin fer la seva feina millor. I volem compartir amb ells el bé més preuat de la cohesió social d'aquest país, allò que ens identifica i que fa del nostre país una nació que mira al futur i que es projecta, que és la llengua catalana, la llengua d'elecció, que tothom la pot fer seva. (*Aplaudiments.*)

Volem reforçar, com mai abans, el sistema de salut amb més recursos en la nostra llengua també, però també construint consensos sobre com cal transformar el sistema. Hem posat en marxa l'elaboració del pacte nacional de salut, com ens ha demanat aquest Parlament, un acord amb la vocació de transformar, enfortir, adaptar i potenciar el sistema nacional de salut català, adequant-lo al context actual i preparant-lo per a les necessitats de futur.

Amb la mateixa vocació transformadora estem dedicant tots els esforços, conjuntament amb el Departament de Drets Socials, a l'impuls de l'atenció social i sanitària integrada, de la qual tant se n'ha parlat durant tant de temps i que ara comença a ser una realitat, una realitat concreta en nou territoris del nostre país. Una autèn-

tica revolució, un canvi de paradigma sense precedents, amb el qual guanyarem en termes de benestar, de qualitat de vida. I assegurarem que l'atenció social deixi de ser el germà petit de l'estat del benestar i que tingui les mateixes oportunitats que el germà gran.

La Catalunya dels 8 milions ha de ser una Catalunya justa, que ofereixi oportunitats a tothom, que es doti de les eines i els instruments necessaris per garantir que ningú es queda enrere. Els avanços que estem fent són molts, i molt importants. Els he parlat de la importància de l'actualització, després de deu anys, de l'índex de renda de suficiència de Catalunya, i també vull destacar l'increment històric del nou per cent de les tarifes de serveis socials, que hem acordat amb sindicats majoritaris i patronals del sector, i que estem desenvolupant; la creació aquest 2023 de 4.500 recursos per a gent gran entre places de residències, centres de dia, servei d'atenció en àrees rurals o prestacions econòmiques vinculades, o el desplegament de centres Barnahus arreu del territori per atendre infants que han patit abusos sexuals.

Estem avançant moltíssim, però no ens conformem. I no ho fem, perquè la vulnerabilitat ens acosta a l'exclusió, i l'exclusió, trenca la nostra societat. Per això, en l'àmbit dels drets socials, ens fixem l'objectiu d'impulsar una nova estratègia contra la pobresa infantil, de transformar el model de dependència, creant noves places, planificant nous equipaments, modificant el model de prestacions econòmiques, reduint els terminis de tramitació i obtenció de la primera prestació i impulsant un nou model basat en pisos amb suport, afavorint l'autonomia de les persones grans i dependents tot el temps que sigui possible.

I, finalment, ens fixem l'objectiu d'impulsar un nou pla de barris, un dels grans èxits dels últims anys. Un pla de barris que va permetre la transformació urbanística de moltes viles i ciutats del país i que la crisi econòmica va impedir que continués desplegant-se. El recuperem i actualitzarem amb un marcat caràcter social. Ha d'anar més enllà de l'actuació urbana que ha tingut un impacte en la rehabilitació i millora de les condicions de vida de molts barris de Catalunya. I aquest nou caràcter social ha d'abordar la transformació també des d'una perspectiva social i comunitària, que busqui assegurar la cohesió social i l'impuls de noves oportunitats per a tothom i a tot arreu.

La Catalunya dels 8 milions ha de ser i serà una Catalunya justa i cohesionada. La Catalunya més plural i diversa que ha existit mai, però al mateix temps, una Catalunya que s'aglutina en la diversitat a través de la llengua i la cultura en català. Per això, les polítiques culturals han de jugar un paper neuràlgic en tot el país; és el pilar de la nació, és l'aglutinant que relliga la diversitat existent en aquesta terra, com ha estat sempre així al llarg de la història. Com a tals, hem de seguir augmentant el pressupost que hi dediquem. Ho hem fet de forma molt intensa i ho seguirem fent.

I ho deia a l'inici. Feia temps que no es feia una política lingüística tan ambiciosa com l'actual, i no recuperarem el temps perdut en molts anys amb molt poc temps, però hi posarem tots els esforços per recuperar-lo al més aviat possible.

Ho hem vist amb les noves eines de defensa del català a l'escola, amb els treballs del pacte nacional per la llengua, que esperem, doncs, que sigui una realitat acordada ben aviat, amb les cent mesures que va aprovar el Govern, algunes de les quals ja cristal·litzen ara, com facilitar el coneixement del català a tots els professionals sanitaris del país; amb el disseny i execució de projectes estratègics com l'Aina per al català a la intel·ligència artificial, el Catalunya Media City per a l'impuls de la indústria audiovisual, o el centre de cultura digital que hi haurà a la Foneria, a Barcelona; amb el foment de la presència de pel·lícules i sèries doblades en català a les grans plataformes digitals. El canvi ha estat extraordinari. I encara n'hi haurà més. Encara continuarem amb més força. (*Aplaudiments.*) O el reforç de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que ha permès, entre d'altres, la recuperació d'un canal específic, l'SX3 –abans hi havia el Super3– per a la població infantil, jove i adolescent. Durant molts anys es va prescindir d'això i ara ho hem recuperat. Els que tenim ca-

nalla petita ho notem. Moltes famílies d'aquest país ho noten i en positiu; o la pròpia campanya de promoció de l'ús de la llengua: «Provem-ho en català. Molt per parlar. Molt per viure.»

La feina és ingent i seguirem en aquesta línia. Em reafirmo que la Catalunya dels 8 milions ha de ser la Catalunya de la plena normalització lingüística. En aquest curs polític ha de veure la llum el pacte nacional per la llengua, una estratègia de país per revertir l'actual retrocés i tornar a fer progressar el català. Com deia, un acord que busquem que sigui el màxim d'ambició i el més ampli possible, que ens permeti, com hem fet amb el pacte nacional per a la indústria, un pacte nacional per la llengua que dibuixi una política lingüística consolidada de futur que cali –que cali– i que es consolidi, que sigui de tots, perquè si és de tots, tots la desenvoluparem quan en tinguem responsabilitat. Una estratègia, la del pacte nacional per la llengua, de país per revertir l'actual retrocés i tornar a fer progressar el català. Hi estem dedicant un esforç immens i estic convençut, com deia, que amb la complicitat de tots i totes ho aconseguirem.

I hem de seguir donant noves eines a la cultura, donant forma als grans projectes estratègics en tot l'àmbit de cultura digital i del món audiovisual, però també a nivell de drets culturals. Un canvi de perspectiva que entén la cultura com un bé comú per tot l'impacte positiu que té envers la societat, per les oportunitats que obre. Entén la cultura com un bé comú i no com un luxe; no com un element de consum més que cal atendre únicament des del mercat quan tenim la resta de necessitats cobertes.

El Govern aprovarà la llei de drets culturals, que entén la cultura com un pilar més de l'estat del benestar i busca que absolutament tothom hi tingui accés. Tothom ha de tenir accés a la cultura, ningú se n'ha de veure privat o exclòs. L'accés a la cultura del conjunt de la ciutadania esdevé un excel·lent indicador de com d'avançat és un país. L'accés a la cultura garanteix també la continuïtat de la democràcia. Per això, calen mesures per apropar la cultura a tothom, especialment a aquells col·lectius que per raons econòmiques tenen més dificultats per accedir-hi, com, per exemple, els joves de Catalunya, que davant del repte o les dificultats d'emancipació, moltes vegades acaben sacrificant l'assistència a teatre, dansa o música. Està a la nostra mà corregir-ho. Per això, properament el Govern aprovarà una mesura per assegurar que tots els joves menors de trenta anys puguin accedir a propostes culturals a un preu reduït. Transformarem l'Escena 25... (*aplaudiments*), transformarem l'Escena 25 en la línia d'aquesta mentalitat de nació cívica, de nació republicana, d'aconseguir que tothom tingui accés a la cultura. I ho farem en dos sentits: ampliant la franja d'edat de cobertura de l'Escena 25 fins als trenta anys i multiplicant les activitats culturals que s'acullen a l'oferta del programa per tal que els joves puguin escollir entre més diversitat d'activitats.

I, finalment, per tancar el bloc d'accions transformadores del Govern, abordem les polítiques del Departament de Justícia, Drets i Memòria. En aquest àmbit, a part de les inversions per millorar les infraestructures judicials, cal fer èmfasi en l'impuls de la gestió alternativa de conflictes a través de tres iniciatives: una nova llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes que permeti obrir el ventall d'opcions per abordar els conflictes més enllà de la via judicial i de la pròpia mediació és clau davant d'una administració de justícia en molts àmbits saturada; també a través d'un pla nacional de mediació i resolució dialogada de conflictes, i un nou impuls a la justícia restaurativa vint-i-cinc anys després dels seus inicis i on Catalunya va ser pionera.

L'altra gran pota del departament és les polítiques de memòria, de memòria democràtica. I la Catalunya dels 8 milions és una Catalunya orgullosa del seu llegat de lluita democràtica que tanta i tantíssima gent d'arreu va defensar des de Catalunya. Pocs països poden presentar un historial de compromís amb els drets i les llibertats com Catalunya, i aquest llegat cal preservar-lo, reivindicar-lo i divulgar-lo, i ho hem de fer amb el cap ben alt i amb tot l'orgull. Aquest és el llegat que ens impulsa cap

al futur, i aquest és el llegat que volen silenciar aquells que no volen que Catalunya avanci.

Catalunya va ser pionera en trencar els silencis de la Guerra Civil i del franquisme, en polítiques de memòria ambicioses per fer justícia, reparar en la mesura del possible el mal causat i contribuir a tancar ferides i ho seguirem fent. La recuperació de persones que encara estan en fosses comunes arreu de Catalunya és un exemple. El procés d'identificació, la introducció de nova tecnologia en l'àmbit de la identificació com l'ADN, ha permès que molts familiars d'aquest país hagin pogut donar sepultura i tancar una ferida d'aquell avi, aquell tiet o aquell germà que constava com a «desaparegut» durant la Guerra i la postguerra.

Aprovarem de forma definitiva ben aviat, espero, per part d'aquest Parlament, la llei de memòria democràtica, i rellançarem, com estem fent amb el Memorial Democràtic, dues eines imprescindibles per afermar el lideratge de Catalunya en l'àmbit de les polítiques públiques de memòria democràtica. Si avui Catalunya és com és, és perquè sempre s'ha mogut a la recerca de la llibertat. Aquesta és la Catalunya dels 8 milions, la Catalunya lliure, la Catalunya de la llibertat.

I això em porta a obrir el darrer bloc d'aquesta radiografia de país, d'aquesta intervenció: la resolució del conflicte de sobirania amb l'Estat. Tinguem-ho clar: som davant d'un conflicte de sobirania, davant d'un conflicte que sorgeix en el moment en què l'Estat no és capaç d'atendre la demanda democràtica de la ciutadania de Catalunya que vol decidir lliurement sobre el futur del país, que vol decidir votant sobre la independència de Catalunya. Ja fa molts anys que aquesta demanda està sobre la taula i té antecedents i precedents al llarg de la història. Aquesta és la naturalesa del conflicte. No és un problema de convivència, ni d'encaix ni d'acomodació. No es pot resoldre parlant d'un retrobament limitat a un tarannà més obert, a paraules més amables. Tampoc hem de limitar el conflicte únicament al fet que encara es manté la repressió sobre ciutadans del nostre país. La repressió, en tot cas, és la conseqüència de la mala gestió, de la incapacitat de gestió democràtica durant molt de temps per part de l'Estat de la demanda creixent de sobirania de Catalunya. I per això parlo de conflicte de sobirania, per acotar bé del que estem parlant i, per tant, el que hem d'atendre i el que hem de resoldre.

Som davant d'un conflicte de naturalesa política. Un conflicte de naturalesa política que persisteix al llarg del temps no beneficia cap de les parts implicades, ni l'Estat espanyol ni Catalunya, tinguem-ho clar. El conflicte no beneficia ningú, i per això s'ha d'abordar i resoldre des de la política. Amb valentia, amb decisió, amb generositat, amb democràcia i aïllant el soroll d'aquells que voldrien –com hem vist aquest cap de setmana– aprofundir i alimentar el conflicte en comptes de proposar solucions.

Durant aquests darrers quatre anys s'han fet passes importants en aquest sentit per acabar amb la repressió, per acabar amb la judicialització, començant per la llibertat dels presos i les preses polítics, i la reforma del Codi penal, que ha eliminat delictes utilitzats per perseguir l'independentisme, com el de sedició: per primera vegada ens hem assegut amb el Govern de l'Estat a una taula; per primera vegada, el Govern de l'Estat ha reconegut que tenia un conflicte amb Catalunya, i per primera vegada, s'ha mostrat predisposat a obrir una negociació amb el Govern de la Generalitat per trobar-hi una sortida. I és un camí difícil, molt difícil. I ho porto dient des del primer dia. Els punts de partida són molt distants. L'oposició, a avançar cap aquí ha estat forta per part dels elements més retrògrads de l'Estat, i ho continuarà sent. També és cert que no tothom s'ha sentit exhortat a participar-hi.

És obvi que en el moment en què tens companys i companyes a la presó o a l'exili, en una taula de negociació no negocies en igualtat de condicions, però aquests quatre anys han servit per obrir camí i començar a fer possible una negociació que ha de continuar i que la pròpia comunitat internacional, l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, entre d'altres, ens ha dit en més d'una ocasió que és la via

correcta per abordar i per resoldre el conflicte. I és veritat que el context és diferent al de fa quatre anys, que és objectivament millor, i en alguns casos, paradoxalment, però és objectivament millor per als interessos de Catalunya.

Ha començat un debat, a sis-cents quilòmetres de distància, on Feijóo fracassarà en el seu intent de governar Espanya. I serà així, perquè Catalunya ha frenat l'amenaça que suposaven PP i VOX, la dreta i la ultradreta a l'Estat (*aplaudiments*.) Els diputats independentistes al Congrés dels Diputats tenen la clau de la governabilitat de l'Estat i he de fer-hi referència, en aquest debat. Aquesta vegada, però, amb un avantatge: no es pot construir una majoria alternativa amb altres grups, com podia fer-se amb el grup de Ciutadans al Congrés de Diputats la passada legislatura, cada vegada que ens plantàvem en la negociació. Es necessiten els diputats independentistes sí o sí, són imprescindibles i, per tant, actuen com a tal.

La condició indispensable és l'amnistia. Acabar d'una vegada per totes amb tota forma de repressió contra el sobiranisme i l'independentisme, en tots els seus àmbits, des del 9-N fins a l'U d'Octubre i avui. Acabar d'una vegada amb la repressió contra tots els encausats i encausades per fer possible que la ciutadania de Catalunya decidís i contra totes les persones que es van mobilitzar per denunciar la repressió de l'Estat. Votar no és cap delictes; fer que la ciutadania voti no és cap delictes; defensar la democràcia no és cap delictes. Per això, l'amnistia és inevitable i passarà, estic convençut que serà una realitat. I espero, en els propers mesos, poder rebre al Palau de la Generalitat el president Puigdemont, la Marta Rovira i la resta d'exiliats i exiliades (*aplaudiments*), com ho vaig fer amb els presos i preses polítiques. (*Aplaudiments perllongats*.) Els podrem rebre perquè estem fent tot el possible perquè siguin lliures després de sis anys d'exili; posar fi a sis anys de patiment, a sis anys de repressió. Culminarà amb l'arxivament de totes les causes contra l'independentisme que tenien obertes i culminarà amb la fi de la causa general contra l'independentisme que hem patit tots aquests anys, també diputats d'aquesta cambra. Això passarà. Per molt que alguns s'alterin, s'indignin, es manifestin, ens amenacin, l'amnistia serà un fet. L'amnistia és un fet.

Un cop tancada la carpeta de la repressió, és l'hora de deixar de mirar enrere i començar a mirar endavant, perquè l'amnistia –ho he dit abans– per si sola no resol el conflicte de sobirania: no és un conflicte sobre l'amnistia; és un conflicte de sobirania. L'amnistia resol la repressió, contribueix a pacificar el conflicte i dona més garanties a la vida política i també a la via negociada. Per tant, que ningú pretengui presentar l'amnistia com un punt final, perquè és un punt de partida. L'amnistia no respon a la demanda de sobirania de la ciutadania de Catalunya, per això és el punt de partida del que ha de ser una nova fase de negociació, en la qual celebro comptar amb la implicació de grups –i amb la coincidència– que fins ara, per les raons que siguin, ben legítimes, no s'havien sentit cridats a participar-hi.

Aquesta nova fase ha d'abordar el fons del conflicte polític, el fons del conflicte de sobirania. I seré molt clar, i ho deia a l'inici: en els propers quatre anys de legislatura de l'Estat –si aquesta s'obre–, s'ha de trobar la fórmula per resoldre el conflicte de sobirania amb l'Estat. Aquesta, per mi, és la condició que cal posar sobre la taula. El futur president del Govern espanyol s'ha de comprometre a que trobarem entre tots la via perquè la ciutadania de Catalunya voti; que en aquests quatre anys treballem per arribar a un acord sobre les condicions en què la ciutadania de Catalunya pugui decidir sobre el seu futur, incloent la independència.

Tenim l'oportunitat, doncs, de fer un gran salt endavant en la resolució del conflicte de sobirania amb l'Estat, d'encaminar la resolució, i ho haurem de fer des de la màxima unitat. I aprofitem l'oportunitat històrica que pot obrir moltes portes que fins al moment estaven tancades. Parlem, doncs, de com establim les bases perquè la ciutadania de Catalunya decideixi. Podem emmirallar-nos, mirar, observar, aprendre de vies que s'han obert abans de nosaltres, com l'acord entre el Regne Unit i Escòcia per votar el referèndum el 2014, com els acords en l'àmbit d'Irlanda per deixar el fu-

tur de l'illa en mans dels seus ciutadans del nord i del sud o com els acords entre el Canadà i el Quebec i les decisions dels seus tribunals i de la seva cort constitucional.

La resolució del conflicte passa per establir unes regles de joc reconegudes i, per tant, acordades per les parts; que les dues parts, doncs, explorin construir una sortida acordada. Això, en essència, és el que vaig proposar quan plantejava l'acord de claredat ara fa un any, que no busca res més que establir les bases, les condicions, les regles del joc perquè la ciutadania de Catalunya decideixi i puguem resoldre el conflicte de sobirania. Crec que aquesta proposta avui és més necessària que mai, i sobretot és més útil que mai de cara a la segona fase de negociació que hem d'obrir amb l'Estat.

En breu, el consell acadèmic, a qui vam encarregar l'elaboració d'un primer informe, ens presentarà les seves primeres conclusions; seran les conclusions del consell acadèmic. El Govern també ens posicionarem i explicarem, doncs, quina és la nostra visió al respecte. Però estic convençut que seran un punt de partida que, compartit amb tots vostès, permetrà debatre, sumar-hi les aportacions, punts de vista i propostes. Una proposta que ens ha ajudat també a construir un consens intern i ampli en el si de la societat catalana sobre com hem de poder votar sobre la independència de Catalunya garantint la màxima legitimitat, i la legitimitat és més gran quan tothom s'hi sent cridat, quan tothom ho reconeix. Per tant, garanteix que el resultat es pugui implementar. Estic convençut que aquesta és la via per resoldre el conflicte de sobirania, una via que necessita que el Govern de l'Estat reconegui que la sobirania de Catalunya és en els catalans i catalanes, que obri la porta a que la ciutadania de Catalunya pugui decidir el futur del país.

El Govern de l'Estat ha d'entendre que podem acceptar una sortida democràtica, que l'acceptem, és el que busquem; que tots estem disposats a escoltar i acceptar la decisió de la ciutadania. Estem disposats a guanyar un referèndum, però també estem disposats a perdre'l si així ho decideix la ciutadania de Catalunya (*aplaudiments*), perquè som demòcrates. Però de la mateixa manera que estem disposats a, si ho decideix la ciutadania, guanyar o perdre en un referèndum, perquè la decisió és de la ciutadania, mai el que farem..., mai mai mai renunciarem a exercir els nostres drets col·lectius com a poble. (*Aplaudiments*.) La Catalunya dels 8 milions també serà, n'estic convençut, una Catalunya plenament sobirana. Aquest és el meu compromís i ho donaré tot per fer-ho possible.

Moltes gràcies a totes i a tots.

Visca Catalunya i visca la llibertat.

(*Aplaudiments forts i perllongats*.)

La presidenta

Finalitzada la intervenció del president de la Generalitat, suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Els hi recordo el minut de silenci. I se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i dotze minuts.